

100 bài Hiện thực 2

(từ HT11-HT20)

TNT Mặc Giang

thnhattan@yahoo.com.au

1. Thời gian còn đi mãi
2. Hữu không hữu, khác gì không diêu hữu
3. Tôi đi mãi trên hành trình bất diệt
4. Mai này biết ru
5. Giữa muôn ngàn miên viễn
6. Đường vào khổ ải
7. Nẻo đến Thiên Thai
8. Tiễn biệt lối đi về
9. Một túi hành trang
10. Hư vô, một nắm trong tay
11. Đưa tay mở cửa trần gian
12. Chim bay vỗ cánh tầm không
13. Như giọt sương đêm
14. Đứng thu mình ngõ hẹp
15. Trung Nguyên khát nguyện
16. Vỡ toang một tiếng ô hô
17. Cái đài danh vọng ô hô
18. Bức lụa ngân sương
19. Nước mắt nào
20. Tử sinh hai nhịp voi đây
21. Đi là đến, đường về bỏ ngõ
22. Người về tôi đi
23. Mỗi kiếp, mở một đường đi mới
24. Người sung sướng chắc gì hơn ta
25. Cõi mộng cuộc đời
26. Ai giúp cho người được
27. Vui lên đi
28. Dòng thời gian ghe góm thiệt
29. Biển trần đập dũa trôi lăn
30. Chàng dưng sĩ ngày xưa
31. Xin chấp tay
32. Xin đừng nghĩ
33. Sao không ngừng tay lại
34. Thơ thân gì mà còn mơ với mộng
35. Mỉm cười tôi vẫn là tôi
36. Thơ tôi để đó tôi chơi
37. Bước qua ngưỡng cửa dị đồng
38. Chỉ còn vang tiếng vọng
39. Tôi vẫn cứ ra đi
40. Những phương trời cao rộng
41. Giải mở khối đầu, đê chi gai góc
42. Tiếng chuông vang vọng ngân dài

43. Xưa nay cái thế cuộc đời
44. Xuân ơi, em đâu đó
45. Nụ cười điểm hoa
46. Mê – Giác đây rồi
47. Chân tâm hiển lộ
48. Nếu chỉ riêng tôi
49. Hai nẻo cùng đường
50. Cát đá sẫm màu
51. Tuổi ngọc Thiên Thần
52. Thời oanh liệt còn đâu
53. Hành trình du thủ
54. Phai mờ gió bụi
55. Nhân sinh tự thán
56. Ở đời xử sự dễ coi
57. Trăm năm chưa vẹn lời thề
58. Phải biết sống
59. Chưa về cuối đỉnh
60. Trên chuyến tàu đêm
61. Phù ảnh hư hao
62. Bốn chiều lộng gió
63. Xây mộng kê thành
64. Nhiều khung chưa đóng
65. Khứ - Lai đáp khê, thế à
66. Trường ca viễn xứ
67. Huyền hóa phô bày
68. Cứ sống nghe em
69. Đôi bờ nhớ thương
70. Chưa nghẽn lối về
71. Cát bước rong chơi
72. Hòa reo vạn hữu
73. Chia sẻ với đời
74. Cúng dường Phật Đản
75. Phù sinh khua sỏi đá
76. Biết sống bình an
77. Đóa hồng mím nụ trầm kha
78. Đâu phải là gỗ đá
79. Nụ cười cho nhau
80. Tặng một cành hoa
81. Gỗ cửa vô tình
82. Gỗ cửa giọt không
83. Ngắm nhìn vạn hữu
84. Bờ cây khép lá
85. Chiếc lá thương thương
86. Ánh đạo nhiệm màu
87. Đóa hoa vô thường
88. Màn ảnh nhỏ ta đi
89. Con tạo khác gì tôi

90. *Biết người biết ta*
91. *Phù sinh treo ảo ảnh*
92. *Giữa muôn ngàn sinh thể*
93. *Hòa reo cùng vạn hữu*
94. *Chim khuyển cất cánh*
95. *Xin chúc mừng xuân*
96. *Tiếng lặng thình*
97. *Chận đầu con tạo*
98. *Cát bụi lên ngôi*
99. *Nửa vàng trắng*
100. *Sao khác năm xưa*

10 bài - Hiện thực 11

01. *Ta nhắm mắt thời gian còn đi mãi*
02. *Hữu không hữu, khác gì không diệu hữu*
03. *Tôi đi mãi trên hành trình bất diệt*
04. *Mai này biết ru*
05. *Giữa muôn ngàn miên viễn*
06. *Đường vào khổ ải*
07. *Nẻo đến Thiên Thai*
08. *Tiến biệt lối đi về*
09. *Một túi hành trang*
10. *Hư vô, một nắm trong tay*

Ta nhắm mắt, thời gian còn đi mãi !

Tháng 6-2005

Ta biết rồi, thời gian ghê gớm lắm
Ta nghe rồi, tiếng nói của thời gian
Lững lờ trôi để lại nét điêu tàn
Mưa nắng gội, rong rêu xanh mảy lớp

Và cứ thế, mỗi hợp tan tan hợp
Đã khác nhau, mỗi tan hợp hợp tan
Lá xuân xanh, hạ nắng, đến thu tàn
Đông lạnh lạnh, co mình nhìn trôi nổi

Mới đó, mà những tàn khô qua khỏi
Mới đó, mà đeo đẳng những úa già
Ta nhìn ta, tìm lại tháng ngày qua
Gió hiu hắt, vi vu reo tuế nguyệt

Sỏi đá nào cũng bào mòn thi thiết
Cát bụi nào cũng vùi dập xác xơ
Mọi tế bào cùng xô đẩy từng phút từng giờ
Thân tàn tạ đã trở vơ đũa cái đầu

Thời gian, như gió thoảng mây bay phút chốc
Vũ trụ, cũng ngửa nghiêng vật đổi sao dời
Huông chi, một kiếp phù sinh ngắn ngủi trong đời
Ba vạn sáu, có gì, bóng câu qua cửa sổ

Kiếp trần thế trả vay nhiều gian khổ
Nợ ba sinh vay trả biết bao lần
Cái già nua trang điểm lên tấm thân
Nét cần cỗi lại càng thêm nổi bậc

Ta ngồi đây điểm mặt
Nhìn lại bóng thời gian
Gom góp những điều tàn
Phơi dọc đường gió bụi

Hoàng hôn xuống, bóng chiều hôm vẫy gọi
Rủ nhau về, vén nhẹ bức màn đêm
Thôi đi nghe, tiếng nói của thời gian
Ta nhắm mắt, thời gian còn đi mãi !

Hữu không hữu, khác gì không diệu hữu !
Tháng 06-2005

Tôi là một con thuyền phiêu du viễn xứ
Mấy mươi năm chèo chống cõi trần gian
Những đi qua, đã bỏ lại bên đàng
Những chưa đến, còn xa mờ vời vợi

Chim rữ cánh giữa lưng trời đã mỏi
Chiều thấp dần mà tổ mãi tìm đâu
Trước mặt, chơi vơi, thăm thẳm một màu
Sau lưng, mắt hút, không nơi điểm tựa

Cõi hữu thanh, mọi nẻo đường mở cửa
Cõi vô thanh, không một lối gợn hình
Sống như mơ còn mộng ảo lung linh
Thà mượn huyền vẽ vời tranh gió bụi

Bám vào đó để phiêu du một cõi
Vẫn còn hơn buông thả chôn mịt mù
Dù bảo rằng trở về với thiên thu
Để sống với tánh linh không dấu vết

Hữu là giả, vô lại càng rộng tuếch
Tôi không mơ để níu lấy thường hằng
Thà tôi làm cát bụi thả trôi lăn

Đi đi mãi trên hành trình bất tận

Tôi bám có dù cho rằng lẫn thân
Còn bám không, cho là có, lạ chưa
Hai danh từ, hai mệnh thể đẩy đưa
Tôi chọn có, rong chơi cho phỉ sức

Thuyền viễn xứ nổi khắp cùng đáy vực
Thuyền phiêu du trôi khắp chôn diêm phù
Tôi không về trong cõi tịnh thiên thu
Bám cái không, rồi nằm yên, nín thở

Tôi làm một con thuyền đi muôn thuở
Cõi phong trần góp nhặt bụi phù sinh
Dù cho ai trong diệu hữu vô hình
Đừng có trách và nhìn tôi tiếc rẻ

Giữa hữu-vô, khác nhau một lần kẽ
Tôi nắm lần để kẽ nét mà chơi
Nếu bỏ đi còn gì nữa trong đời
Hữu không hữu, khác gì không diệu hữu!

Tôi đi mãi, trên hành trình bất diệt !

Tháng 06-2005

Nếu bảo chết là trở về cát bụi
Hỏi suối vàng còn có chỗ để dung
Mà xưa nay nhào vô đó tới cùng
Nhét một đồng thì làm sao thở nổi

Cõi trần gian dù gian trần khá đủ
Tôi vẫn rong cho nát mộng ba sinh
Giữa thênh thang sao không bước đặng trình
Tội tình chi phải nằm im thêm thiệp

Mượn cát bụi tôi đi trong muôn kiếp
Để nhìn chơi cùng cát bụi phù du
Đứng yên chi cho rong phủ mịt mù
Hình không nhận vẽ chi trong vô tướng

Nói cõi nào cũng chỉ là huyền tượng
Đứng cõi này, nói cõi khác, lạ không
Tôi đứng đây, cho cõi hữu là không
Thì cõi vô, lấy gì mà làm có

Còn nếu bảo, vào trần gian chi khổ
Tránh trần gian, như thế có khổ không

Bám vào vô, nói chi nữa lông bông
Thà bám hữu, muôn hình bao thú vị

Hai nguyên tác vẽ lên đường bất nhị
Bỏ cái này, tìm cái khác, cũng vậy thôi
Cho nên tôi vẫn tự tại riêng tôi
Rong cho phỉ, cõi nào tôi cũng mặc

Sao trời vụt tắt
Vẽ ánh chiều quang
Tôi có đây, cả một cõi trần gian
Đi đi mãi, trên hành trình bất diệt !

Mai này biết ru !

Tháng 06-2005

Mai này cất bước ra đi
Thời gian còn nhớ những gì đã qua
Mai này cất bước đi xa
Không gian còn dính dấu nhòa đã vương
Phù sinh gói mộng nghệ thường
Bụi mờ đan kín trên đường thế nhân
Còn chăng đôi nét phong trần
Mờ mờ nhân ảnh phù vân cuối trời
Cuộc đời dù có trong đời
Biển khơi dù có trùng khơi mấy bờ
Rời ra như một cơn mơ
Bừng con mắt dậy vật vờ đêm khuya
Dòng sông mấy khúc chia lia
Nhịp cầu mấy nhịp đi-về vô tình
Còn đâu chiếc bóng vương hình
Thuyền du mấy bến phù sinh mấy lần
Mai này gọi lại phù vân
Gió sương nhòa nhạt phong trần bụi bay
Mai này gọi gió heo may
Phát phơ chiếc lá tỏ bày bèo mây
Khi chưa đến lúc mai này
Đến khi tới lúc mai này biết ru !!!

Giữa muôn ngàn miền viễn

Tháng 06-2005

Một hạt bụi dính trên vành đại địa
Một hạt cát rớt xuống biển mênh mông
Một giọt nước rơi xuống giữa dòng sông
Đời tôi đó, có nghĩa gì đâu tá

Tôi sinh ra giữa rừng người xa lạ
Tôi lớn lên giữa trời đất bao la
Chỗ nương thân cứ tạm gọi là nhà
Rời vùng vẫy giữa thác ghềnh sóng lũ

Những gặp gỡ đã bao lần hội tụ
Những chia tay đã bao lúc ly tan
Rời bước đi theo con đày thời gian
Đề lặn lóc một đời người mệt mỏi

Hạt bụi kia còn dính, chưa lìa khỏi
Hạt cát kia còn đeo, chưa thông buông
Nên thân tôi chưa trôi dạt về nguồn
Vẫn tiếp tục hành trình chưa chấm dứt

Đi một tới trăm
Trăm quay về nhút
Cát bụi nào cũng cát bụi tiêu sơ
Và tôi đi như chung thỉ hăng mơ
Để đánh động những đêm khuya tỉnh mộng

Cuối trời nổi mông
Vẽ nét chân mây
Tiếng vỗ bàn tay
Rã rời huyền tượng

Là hạt cát tôi chuyển mình thành tướng
Là hạt bụi tôi chuyển thể tồn sinh
Là giọt nước như bóng nước in hình
Luôn hiện hữu giữa muôn ngàn miền viễn.

Đường vào khổ ải !

Tháng 07-2005

Mỗi cảm nghĩ là tương duyên nối kết
Mỗi nỗi buồn là một vũng đau thương
Mỗi băng khuâng là một hộc thê lương
Mỗi sân hận là một rừng lao khổ

Mỗi lầm lỗi là khoảng sâu chống đỡ
Mỗi đại khờ là bài học chết thân
Mỗi ngu ngơ là trả giá mấy lần
Mỗi si mê là sụp hầm mấy bậc

Mỗi ích kỷ là buột đời chật vật

Mỗi ty hiềm là giăng lưới bủa vây
Mỗi hơn thua là lặn lội bùn lầy
Mỗi ganh ghét là tình thân đánh mất

Mỗi buông thả là lao đầu phóng dật
Mỗi hờn căm là dẫm nát từ tâm
Mỗi thất nhân là đóng cửa ngậm câm
Mỗi thất đức là giam cầm cô độc

Mỗi thôi chí là mở đường gai góc
Mỗi lừng khờng là vất vãnh lưng đeo
Mỗi ngang ngược là giồng dốc kéo theo
Mỗi tạt đổ là chúi đầu hổ thẳm

Đường tuy dài nhưng khởi từng điểm chấm
Nèo xuống lên do kẻ quyết lòng đi
Đã phóng lao đừng có khóc than chi
Chỉ thoát khỏi khi hồi tâm tỉnh ngộ !

Nẻo đến thiên thai !

Tháng 07-2005

Mỗi nụ cười là một liều thuốc bổ
Mỗi niềm vui là thoát khỏi thương đau
Mỗi hân hoan là quãng gánh lo âu
Mỗi hỷ lạc là đốt rừng phiền nộ

Mỗi từ tâm là lên đường cứu khổ
Mỗi thông dong là về bên thanh lương
Mỗi thân thiện là mở cửa tình thương
Mỗi xoa dịu là gấn hàn đổ vỡ

Mỗi tán thán là rừng hoa chóng nở
Mỗi thứ tha là dứt sạch gông xiềng
Mỗi không cầu là chặn đứng oan khiên
Mỗi không vọng là hết đường ràng buộc

Mỗi học hỏi là mở trang sáng suốt
Mỗi khiêm cung là tâm lượng thánh nhân
Mỗi bao dung là trượng phu dự phần
Mỗi soi xét là đốt đèn quân tử

Mỗi không tham là lợi danh chế ngự
Mỗi không sân là thù hận đóng khung
Mỗi không si là tấm tối cáo chung
Dẹp tiểu lộ bước lên đường đại lộ

Hãy cứu khổ cho đời thoi đau khổ
Hãy ban vui cho nhân thế mỉm cười
Góp tin yêu cho sáng tỏa tình người
Mang chân thiện cho trần gian tươi đẹp.

Tiến biệt lối đi về !

Tháng 07-2005

Càn khôn vạn đại
Trời đất mênh mông
Ta mới quanh đi quẩn lại mấy vòng
Chưa thỏa mãn đã tiêu ma một kiếp

Mau lên đi, chứ nếu không, chẳng kịp
Thời gian trôi, không kéo lại được đâu
Thế cho nên mới có câu
Cái gì qua là sẽ mất

Không nên ngại được, thất
Không nên e bại, thành
Vững sống an lành
Suy tư chín chắn

Khi mưa khi nắng
Khi gió khi sương
Đó là những đổi thay, biến hoại, bình thường
Ta nhận rõ tận tường, đừng sợ sệt

Chỉ một việc đầu tiên, và chấm hết
Đời ngắn dài, nhưng có nghĩa, biết không
Không nên bàn, lý luận những lông bông
Sống lây lất, lêu bêu, vô tích sự

Đến cửa sinh, thì đi bằng cửa tử
Lẽ tự nhiên trong mộng huyễn diêm phù
Đánh điểm son thả vào cõi thiên thu
Vạch một nét trên hành trình rêu phủ

Đem chung vào trong tử
Của băng giá ngàn năm
Rúng động đóng tro tàn
Đã từ lâu rũ mục

Thời gian đến có lúc
Thời gian đi có chừng

Dù trăm năm cũng bỏ lại sau lưng
Dù một thoáng, chỉ con đường bước tới

Ta chào mi đứng vậy
Tiễn biệt lối đi về !

Một túi hành trang !

Tháng 07-2005

Tôi xếp lại hành trang, rồi cất bước
Một thời qua, xin bỏ lại sau lưng
Tôi bước đi để về với vô cùng
Còn tất cả, xin trả về quá khứ

Tôi chỉ mang một nỗi niềm tình tự
Gói đơn sơ trong một túi hành trang
Mọi vào ra tôi cứ bước lang thang
Vậy mà nó đeo tôi từ vô thi

Túi hành trang không có gì kỳ bí
Không hình hài và chẳng nặng cân đong
Tôi xài hoài, nó vẫn vậy, không lung
Mà thật lạ, càng xài càng đầy nhóc

Hễ có đất, là cỏ cây đâm lộc
Hễ có nước, là hoa lá đâm chồi
Như túi hành trang bé nhỏ của tôi
Vẫn còn đó trong vô cùng vô tận

Chính vì thế nên động lòng trắc ẩn
Động mỗi từ thôi thúc nẻo tâm tư
Nên đã mang nhiều kiếp vẫn chưa dư
Hưởng chi chỉ một lần thân cát bụi

Núi kia, xin trả về cho núi
Sông kia, xin trả về cho sông
Đầu đội trời, chân đạp đất, như không
Nhưng đâu đâu cũng hiện hình sông núi

Phong trần, xin trả lại cát bụi
Biển dâu, xin trả lại bờ lau
Nhưng đến đâu, cũng gợn thấy sắc màu
Thương kiếp sống trên bước đường sinh tử

Gói hành trang, xin vo tròn một chữ
Một chữ vô nhưng còn đó vô cùng

Nên tôi đi trong hiện hữu muôn trùng
Và cát bụi cũng nhìn tôi ngán ngẫm !

Hư Vô, một nắm trong tay !

Tháng 07-2005

Đưa tay mở cửa hư vô
Thử xem nơi đó, cơ hồ ra sao
Nhớ khi đã bước chân vào
Biển đi đâu mất chẳng sao mà lần
Biết bao biện thuyết giải phân
Biết bao bút mực cũng ngàn thế thôi
Sinh thời tạm có trong đời
Tử thời biến biệt chơi vui muôn trùng
Bảo rằng bản thể vô cùng !
Bảo rằng về với thủy chung thường hằng !
Không thêm không bớt, tịch băng
Cũng như điệp lạc qui căn, tuyệt hình !
Khi cần thì mới hiện sinh
Lâu năm nín thở, vắn mình chui ra
Chui ra, giỡn mặt ta bà
Nói năng ba chuyện căn nhà trần gian
Đến khi quãng gánh bên đàng
Dày cơn gió bụi, bẽ bàng chui vô
Thật không, hay cũng mơ hồ !
Như đem ánh nguyệt thả hồ lung linh !
Ô kìa, chỉ bóng, hỏi mình
Bóng kia biến mất, hỏi mình là ai ?
Bảo rằng, thật có cũng sai
Bảo rằng không có, lưỡi dài quá thay !
Bảo rằng, có ! tự mảy may
Bảo rằng, không ! thế gian này cũng không
Ô kìa, một lỗ chơn lông
Cần khôn vũ trụ, nhét xong, chưa đầy
Nhìn xem, như một áng mây
Hỏi chi lơ lửng bay bay mây ngàn
Nhìn xem, một cõi không gian
Hỏi chi huyền tượng bức màn hư vô
Muốn vô, thì cứ chui vô
Muốn ra, thì cứ đội mồ chui ra
Hư vô, dễ dãi thế à !
Hèn chi lại bảo căn nhà xưa nay
Hư vô, một nắm trong tay !

10 bài - Hiện thực 12

01. Đưa tay mở cửa trần gian

02. Chim bay vỗ cánh tầm không
03. Như giọt sương đêm
04. Đùng thu mình ngõ hẹp
05. Trung Nguyên khẩn nguyện
06. Vỡ toang một tiếng ô hô
07. Cái đài danh vọng ô hô
08. Bức lụa ngân sương
09. Nước mắt nào
10. Tử sinh hai nhịp vui đầy

Đưa tay mở cửa trần gian !

Tháng 07-2005

Đưa tay mở cửa trần gian
Để ta dạo bước trên đài ta chơi
 Tử sinh có sẵn trong đời
Bức tranh phù thế vẽ vờ phù sinh
 Không đi, cũng chẳng thiệt mình
Có đi, cũng chẳng tội tình riêng ai
 Trần gian bỏ ngõ không cài
Cứ đi từng đoạn miệt mài tử sinh
 Tội chi, không bước đăng trình
Người ta đi hết, một mình đơn cô
 Tội chi, khép cửa hư vô
Người ta đi khắp hải hồ có sao
 Có mình, cũng chẳng tư hào
Không mình, cũng chẳng mất nào cho ai
 Nên ta bước ngắn bước dài
Trần gian bước xuống, tuyền đài bước lên
 Đất trời rộng quá thênh thênh
Cuối sông nước chảy, đầu ghềnh thác reo
 Tử sinh, chiếc lá đưa vèo
Gởi thân quán trọ cánh bèo hợp tan
 Không cười, cũng có tiếng vang
Có cười, cũng chỉ tiếng đàn rung dây
 Nay thì dạo gót bên này
Mai thì cất bước vui vầy bên kia
 Đề nghe những tiếng chia lià
Đề nghe những tiếng đằm ìa tóc tang
 Khi nào đóng cửa trần gian
Thì ta chấm dứt trên đài ta đi
 Vui lên, người hỡi buồn chi
Ghé chơi cho phỉ có gì mà đau
 Xưa nay cũng chỉ một màu !!!

Chim bay vỗ cánh tầm không

Tháng 07-2005

Con chim nhỏ nhỏ bay qua
Bay đi qua rồi biến mất
Đảo quanh ngóng nhìn quay quắt
Trống không một khoảng lưng trời

Này con chim nhỏ kia ơi
Bay đi làm sao tìm lại
Hình còn xa rời mãi mãi
Bóng sao biết ngõ mà tìm

Nhưng mà thật có con chim
Mới vừa bay qua đó chứ
Ngập ngừng phút giây do dự
Nên bèn hỏi hỏi không gian

Đường đi có nhớ bên đàng
Con chim vừa bay qua đó
Không chút thì thầm nhỏ nhỏ
Lại bèn hỏi bóng thời gian

Chỉ nghe một nổi mênh mang
Giữa trời trống không lộng gió
Dẫu rằng đời như quán trọ
Vẫn còn thương tiếc bóng chim

Vỗ bay một cách im lìm
Không đâu còn lưu dấu tích
Bơ vơ tìm về cô tịch
Mênh mông tổ ấm chim đâu

Xanh xanh bát ngát một màu
Cuối chiều hoàng hôn tím tím
Lan man bụi mờ khói quyện
Chim bay vỗ cánh tầm không.

Như giọt sương đêm

Tháng 8—2005

Chim đang hót, reo bình minh thức dậy
Bóng đêm mờ ngái ngủ thoáng đi qua
Giọt sương đêm đọng cành lá xót xa
Thế là hết, cuộc đời ta là rứa

Đêm ngắn quá, phải chi dài chút nữa

Cho đời ta đừng vội tắt đêm tàn
Giọt chưa đầy lại sắp bị tiêu tan
Còn chi nữa, hỡi sương mờ bé bỏng

Chim thôi thúc, nghe liên hồi, lỏng lẻo
Sáng tỏ dần, đẩy vội bóng đêm tan
Ta tiếc thương cho thân phận bẽ bàng
Chưa kịp hiện lại xa mờ biến dạng

Kìa thấy không, vầng đông càng tỏ rạng
Bóng đêm mờ đã cuốn hút về đâu
Ta vo tròn trên cành lá vương sầu
Kéo sao được những phút giây ngắn ngủi

Vầng nhật hiện, nhô dần qua đầu núi
Vạn vật reo nhảy múa dưới ánh dương
Còn thân ta, mỏng mảnh một giọt sương
Xin già biệt, một ngày dài đang đến

Chờ đêm xuống càng về khuya càng thắm
Ta gom hơi, tụ vành lá đeo cành
Lá xanh xanh, vẫn diệp lục xanh xanh
Nhưng chiếc lá đêm qua giờ đâu nữa

Ta lần thân đến đêm tàn lần nữa
Tắm hơi sương, chim sớm hót lên rồi
Thế thì thôi, một lần nữa đời tôi
Xin già biệt bóng sương mờ giá lạnh.

Đừng thu mình ngõ hẹp !

Tháng 8—2005

Đời nhỏ quá, đừng thu mình ngõ hẹp
Chỉ loanh hoanh trong vũng tối ao tù
Một ngày kia, khi già biệt ngàn thu
Lại trôi nổi mịt mù trong bất tận

Đời nhỏ quá, đừng vo tròn thân phận
Cố thu mình, núp cánh cửa an thân
Một ngày kia, khi dứt bóng thế nhân
Lại lủi thủi xa mờ trong hoang lạnh

Chất ti tiện, nép khung thành tật, tánh
Lượng hẹp hòi, nhét chiếc vỏ nhỏ nhoi
Thì làm sao thấy biển rộng núi đồi
Nên lạc lõng một mình trong cô độc

Ai cũng có những duyên lành phước lộc
Đã làm người, vốn có sẵn tánh nhân
Hãy mở lòng, và mở cửa lương tâm
Vấn hữu ích chứ nào vô tích sự

Đừng cho rằng, mình không hề can dự
Sống riêng mình chứ chẳng sống cho ai
Tội tình chi mà mang, vác, xách, nai
Ai vì mình mà mình vì người khác !!!

Vì nghĩ vậy nên tro tro lạnh nhạt
Nên thờ ơ đến vô cảm vô tâm
Nẻo âm u còn khép lại cửa hăm
Tự dày đọa giam cầm mà không biết !!!

Hãy tỉnh mộng kéo một mai, nuôi tiếc
Hãy giật mình, đừng cứ mãi ngủ say
Giữa thình không còn có gió heo may
Khơi chút lửa rọi xuống thềm vắng lặng

Hãy vào dòng cay đắng
Khơi động mạch thanh lương
Đời người, giấc mộng nghề thường
Đừng đem phé bỏ thể lương bên đàng
Đời người, quán trọ trần gian
Đừng đem quãng gánh bẽ bàng thể nhân
“Đã mang lấy nghiệp vào thân”
Sống sao cho phải lựa lần biết ru !!!

Trung Nguyên khẩn nguyện !

Tháng 8—2005

*Tháng Bảy Trung Nguyên
Xin thấp nén hương, bái tạ cứu huyền
Và bái tạ, tất cả những bậc tiên nhân Tiên Tổ
Trước đàn tràng, đã trang nghiêm thiết lễ
Xin linh thiêng, hãy chứng giám lai lâm
Khói hương bay quyền quyền khói hương trầm
Hồn thiêng hưởng, linh linh, hồn thiêng hưởng
Trước, bái tạ những bậc đường đường dẫn thượng
Sau, vọng cầu những chiến sĩ trận vong
Cùng đồng bào tử nạn khuất theo dòng
Cùng tất cả những oan hồn, uổng tử
Từ thủy lục, đến thiên tai, nạn dữ
Từ rừng thiêng, đến nước độc, mỏ hầm
Từ vực sâu, đến tận mọi không trung
Đến tất cả những đờ đen, khủng bố*

*Khi còn sống, cõi trần gian đã khổ
Khi chết đi, cõi hư huyền có đau
Hay ra sao mà man mác rầu rầu
Vờn vợn khói, mà không hề lên tiếng
Xin chấp tay, và chân thành khẩn nguyện
Từ Cao Tăng, Tổ Phụ đến hồn thiêng
Từ lục thân, quyến thuộc, đến cửu huyền
Từ tử sĩ, đến cô hồn thất tán
Xin vượt thoát khỏi tam đồ, bát nạn
Xin mở toang mọi cửa ngục âm u
Xin xóa tan mọi vất vưởng mịt mù
Để thánh thoát cõi cao vời diệu vợi
Rồi soi xuống cõi trần gian khắc khoải
Gia hộ cho thế giới khỏi điêu linh
Gia hộ cho nhân loại được an bình
Cùng chung sống trong tình người cao đẹp
Dùng thánh đức dẹp tan bao sắt thép
Dùng tình thương xóa sạch mọi oán thù
Không còn những trầm luân, khổ ải, mịt mù
Chân thiện mỹ hãy cùng nhau chuyển hóa
Xin chấp tay cho Hoa Đàm nở rộ
Xin chấp tay cho kết tụ đài sen
Xin chấp tay cho sáng tỏa trước đèn
Cùng phủ phục Mùa Trung Nguyên khẩn nguyện.*

Vỡ toang một tiếng ô hô !

Tháng 8 * 2005

*Mỗi người có một góc riêng
Chia nhau mọi chỗ khắp miền trần gian
Còn tôi không góc lang thang
Nên đi thơ thẩn trên đàng phù sinh
Núi đêm gió lộng lung linh
Rừng khuya thức giấc hỏi mình là ai
Nhìn trông hải giác thiên nhai
Rong rêu vẽ lối trên đài thiên thư
Một đời, nửa kiếp đã dư
Còn thêm nửa kiếp, thật ư, thế à
Trăng treo năm tháng chưa già
Hoàng hôn khép núi chưa tà đầu non
Mỗi người có một điểm son
Còn tôi không dấu nên mòn dặm băng
Đường đi im bất vết hằn
Đường về không gợn lãng tãng sóng cồn
Đầu ghềnh, thác đổ gập ghềnh
Cuối sông nước chảy mông mênh vô bờ
Thuyền du xơ mạn xác xơ*

*Phù sinh phiêu bạt bơ phờ phiêu du
Tôi về gõ cửa thiên thu
Diễm huyền khép cánh mật mù hư vô
Vỡ toang một tiếng ô hô !*

Cái đài danh vọng, ô hô !

Tháng 9 * 2005

*Cái đài danh vọng chi chi
Ráng leo cho được, kéo, trì, là sao
Cái đài danh vọng hư hao
Ráng leo cho được, đâm nhào là chi
Trăm năm ngẫm lại còn gì
Nương dâu bãi biển xanh rì xanh xanh
Lợi danh búng sẵn trông thành
Phát phơ cát bụi, vướng cành tranh đua
Trèo lên trên đỉnh hơn thua
Rớt vào hố thẳm gió lùa tan hoang
Cơn mê ru mộng bàng hoàng
Giật mình hốt hải tân toan suy lường
Rong rêu phủ kín bên đường
Xác xơ vầng nhện vương vương điêu tàn
Trần gian đầy ải nhân gian
Nhân gian đầy ải bẽ bàng thế nhân
Phong trần cho nát tấm thân rã rời
Thương thân cho nát tấm thân rã rời
Cái đài danh vọng lợi bôi
Biết rồi mà lại toi bời mà chi
Cái đài danh vọng kỳ kỳ
Nói không ham muốn, mà vì là sao
Một mai như giấc chiêm bao
Lơ thơ gió bụi, xạt xào hư vô
Cái đài danh vọng, ô hô !!!*

Bức lụa ngân sương !

Tháng 9 * 2005

*Cuộc đời tôi, một cuộc đời viễn mộng
Bước phiêu du, như khúc rẽ dòng sông
Đi đi mãi giữa đất trời lộng lộng
Đi cho cùng điểm cuối cũng như không*

*Cuộc đời tôi, một cuộc đời du thủ
Khắp trần gian đâu có chỗ là nhà
Mỗi một duyên gõ lên nhịp tan tỵ
Hát không cùng nhưng không một lời ca*

*Cuộc đời tôi, không có đầu có cuối
Để rong chơi cùng hai chữ thi chung
Mở thời gian, không có đâu lẫn mối
Mở không gian, không có chỗ tận cùng*

*Cuộc đời tôi, đi nhưng không cần đến
Mỗi không thời, chỉ là điểm dừng chân
Mỗi hoại thành, chỉ là cơn gió bụi
Như hư không trôi nổi áng phù vân*

*Trời đất rộng nên tôi đi cùng khắp
Góp rong rêu vẽ bức ảnh vô thường
Mỗi một nét kết đôi đường mở khép
Gom bọt bèo dệt bức lụa ngân sương.*

Nước mắt nào ?

*Tháng 9 * 2005*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy nhân thế
Bãi đau thương, còn tranh chấp, đập vùi
Bãi nhiều nhương, còn hỗn tạp buồn vui
Cả trăm năm, một kiếp người, chưa đủ*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy sinh tử
Những tai ương, mang cái chết lạnh lùng
Sống khác nhau mà lại phải chết chung
Mạng con người vùi thây như cỏ rác*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy chua chác
Người với người xử sự tựa như men
Chữ đức nhân đã mờ mịt trước đèn
Chữ quân tử rải lên thềm băng giá*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy lệ đá
Bay nhạt nhòa, cát bụi cũng tiêu sơ
Sống giữa đời mà cứ ngỡ như mơ
Niềm chân thực chôn trước thềm hư huyền*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy phù phiếm
Trông lều bều như bèo giạt mây trôi
Sóng nhấp nhô thêm nay lở mai bồi
Vùi xơ xác tàn khô không tư lự*

*Nước mắt nào, còn rung rung tình tự
Hết thương đau cho miệng mỉm môi cười*

*Mang tin yêu thấp sáng mọi con người
Cùng xây dựng cõi trần gian tươi đẹp !*

Tử sinh, hai nhịp vui đây ***Tháng 9 - 2005***

*Trong tích tắc, biết bao nhiêu sự chết
Chứ đâu cần một đêm với một ngày
Chứ đâu cần một tháng với một năm
Chỉ nói riêng loài người, chứ chưa nói loài khác*

*Sự sống chết như trùng trùng hòa nhạc
Bản trường thiên trên vạn nẻo vô thường
Bản u hoài trên muôn hướng thể lương
Sống và chết, gảy cung đàn bất tận*

*Mỗi cá thể, tùy theo duyên, cơ, phận
Kiếp trăm năm dù nay thiếu mai thừa
Tử thân im, cõi sống còn dây dưa
Tử thân gọi, một đi không trở lại*

*Người đang chết, đột nhiên, không kịp ngoáy
Người đang sống, sờ sững trong phút giây
Rời phớt qua, như gió thoảng mây bay
Lại tiếp tục hành trình reo nhân thế*

*Nhịp sống chết vẫn dừng dừng ngạo nghệ
Gõ vi vu từng âm điệu du dương
Xé tâm can và nát ruột tình thương
Hai âm điệu tử sinh rung rung mãi*

*Sâu thăm thăm cho tận cùng khổ ải
Cao vô ngần cho thấu đến chân mây
Tử sinh hai nhịp vui đây
Cung đàn sống chết, còn đây vô thường !*

10 bài - Hiện thực 13

- 01. Đi là đến, đường về bỏ ngõ*
- 02. Người về tôi đi*
- 03. Mỗi kiếp, mở một đường đi mới*
- 04. Người sung sướng chắc gì hơn ta*
- 05. Cõi mộng cuộc đời*
- 06. Ai giúp cho người được*
- 07. Vui lên đi*
- 08. Dòng thời gian ghe góm thiệt*
- 09. Biển trần đập dũa trôi lăn*
- 10. Chàng dừng sĩ ngày xưa*

Đi là đến, đường về bỏ ngõ !

Tháng 9 - 2005

Mấy mươi năm tôi đã đi
Khi nhìn lại chẳng được gì
Cả cuộc đời, chỉ là con số không trống rỗng

Trước mặt, một khung trời lồng lộng
Sau lưng, một dĩ vãng lùi xa
Quảng đường đi dù cây cỏ lá hoa
Vẫn trả lại bóng rêu mờ cát bụi

Ngày tôi đi, rừng hoang reo gió núi
Ngày tôi về, triều sóng vỗ đại dương
Cõi trần gian, trả lại bến thê lương
Cõi nhân gian, trả lại bờ vắng lặng

Thắm hơi muối, nên vương mùi biển mặn
Thắm gió rừng, nên vương vị sương pha
Mấy mươi năm dong ruổi cõi ta bà
Càng thắm thâu cuộc đời nơi quán trọ

Nói rằng có, thì có gì để có
Nói rằng không, thì vốn sẵn đã không
Thuyền phiêu du đưa đẩy biển bênh bồng
Nơi tôi đến, chỉ là người lữ khách

Chiều nghiêng bóng, hoàng hôn về tĩnh mặc
Thức đêm dài, tinh mộng đếm canh thâu
Đưa bàn tay gom góp những sắc màu
Roi lá chả, rót xuống thêm băng giá

Cát bụi bay, lay động hồn sỏi đá
Gió la đà lạnh lạnh cửa tâm tư
Nên tôi đi, đi nữa vẫn còn dư
Đi là đến, đường về luôn bỏ ngõ !

Người về, tôi đi !

Tháng 9 - 2005

Người về trên đỉnh Linh Sơn
Tôi đi trên mỏm chòn vờn núi non
Người về vết cũ lối mòn
Tôi đi trên nẻo chưa con đường nào
Người về bỏ ngõ hư hao

Tôi đi đón nhận rạt rào tình quê
 Người về tựa vách Tào Khê
Tôi đi hồ thăm vổ về thâm sâu
 Người về một cõi nhiệm màu
Tôi đi muôn cõi dù đâu chẳng cần
 Người về tịch ảnh tánh chân
Tôi đi vá đắp phong trần muôn phương
 Người về vui với chơn thường
Tôi đi vui với ngân sương đêm dài
 Người về ngủ chốn thiên thai
Tôi đi đánh động phương đài giá băng
 Người về núp bóng vĩnh hằng
Tôi đi kêu ngọn hải đăng giữa trời
 Người về, xa lánh cuộc đời
Tôi đi muôn kiếp không nơi nào chừa
 Người về tột đỉnh thượng thừa
Tôi đi vô đấng chưa vừa đường đi
 Song hành rồi cũng như ri
Vô hành rồi cũng thế ni độc hành
 Vẽ chơi hai lối vòng quanh
Vòng tròn búng sẵn loanh hoanh tròn tròn
 Cho hay, hư huyền nào hơn !!!

Mỗi kiếp, mở một đường đi mới !
Tháng 9 – 2005

Tám mươi năm, rồi Người cũng ra đi
Ba ba năm, rồi Người cũng từ ly
Nói cho lắm, rồi giữa đường bỏ ngõ

Tôi cứ đi dù khi mờ khi tỏ
Nếu không trăng thì có những vì sao
Nên tôi đi muôn kiếp, chết chi nào
Nẻo sinh tử mở toang, ai đóng cửa

Người tịch chơn, rồi ngòi yên, cũng rứa
Người vĩnh hằng, rồi tĩnh lặng, cũng thôi
Còn tôi đi cho nát cõi luân hồi
Dẫn cho mòn đường vào ra sinh tử

Nếu Người thấy, bảo tôi đi chi dữ
Tôi không thấy, nên đi mãi chẳng sao
Đem càn khôn hứng trên rổ hư hao
Hốt rỗng không, đổ xuống thêm huyền ảo

Mỗi tâm thân như một làn vá áo
Mỗi sắc hình như một áng phù vân
Tôi cứ đi chẳng hẹn lửa hẹn lần
Dù sáu nẻo bốn đường đâu có thiệt

Tôi đến với những tận cùng thống thiết
Tôi chia với những tận đáy thương đau
Dù biển dâu có thắm thắm một màu
Tôi vạch nét để lộ trần tang hải

Không qua đèo làm sao nhìn quan ải
Không băng rừng làm sao biết sơn khê
Có cần chi quay gót nẻo đi về
Tôi cứ tới, chỗ nào không có lối

Người ngồi lâu có mỏi
Cùng bước với tôi chơi
Tôi cứ đi, chưa hết một cuộc đời
Vì mỗi kiếp mở một đường đi mới !

Người sung sướng chắc gì hơn ta được !
Tháng 9 – 2005

Đừng trách chi, cuộc đời là thế đó
Nếu thanh cao, còn gì nghĩa cuộc đời
Phải nổi trôi, cho thắm những đây vơi
Phải phong trần, cho đượm mùi gió bụi

Đừng trách chi, một kiếp người ngắn ngủi
Nếu bình yên, không uống lắm hay sao
Không biển khơi, làm sao biết ba đào
Không hàm hồ, cần chi đường bằng phẳng

Đừng trách chi, cuộc đời sao cay đắng
Nếu không mùi, có vô vị lắm không
Ta phải đón cái buốt của mùa đông
Ta phải nhận cái nồng trong nắng hạ

Đừng trách chi, tình người sao kỳ lạ
Một bức tranh phải đủ sắc đủ màu
Đã làm người phải thắm nghĩa thương đau
Mới hiểu được cõi trần gian lao khổ

Trăng vẫn đẹp, dù trăng ngà mấy độ
Hoa vẫn tươi, dù từ đá đơm bông
Ta nhận chân tất cả có hơn không
Người sung sướng chắc gì hơn ta được !

Cõi mộng cuộc đời ***Tháng 9 - 2005***

Lặng yên, nhìn lại cuộc đời
Hoàng hôn nghiêng bóng chơi vui giữa dòng
Cội già ra vẻ thong dong
Mà sao ẩn nét bên song u hoài
Xa mờ vén bức màn soi
Mai kia rồi sẽ lẻ loi một mình
Diễm huyền mở cửa lung linh
Bờ đê hút hời bờ kinh rộn hân
Ráng chiều kéo chậm hoàng hôn
Mà sao con đày dập dồn đưa mau
Chân mây mặt nước rầu rầu
Điểm canh gõ nhịp canh thâu đã về
Dù cho như một cơn mê
Nhưng khi già biệt ẽ chề làm sao
Lỡ đi, biết đến nơi nào
Còn thua những giấc chiêm bao chập chờn
Chiêm bao còn mộng bao lơn
Cõi về lạnh ngắt trống trơn cõi về
Xuân xanh còn kéo lê thê
Lá vàng rung rẩy đã kẻ sát bên
Bàng hoàng, xin gởi lãng quên
Mà sao cứ nhớ, đêm đêm giật mình
Trơ vợ, chiếc bóng soi hình
Ai ai cũng thế, thì mình thế thôi
Mới hay cõi mộng cuộc đời !

Ai giúp người cho được ?
Tháng 9 – 2005

Ai bảo người chui ra
Trên thế giới ta bà
Để rồi than đau khổ

Ai bảo người chúi cổ
Vào thời đại nhiều nhưng
Để rồi than ly loạn

Ai bảo người tính toán
Giữa bãi biển nương dâu
Để rồi kêu tang hải

*Ai bảo người qua ải
Của ngưỡng cửa diêm phù
Lại than đời trần thế*

*Ai bảo người vào bể
Giữa sóng vỗ muôn trùng
Rồi trông bờ thăm thẳm*

*Ai bảo người chìm đắm
Trong thế thái nhân tình
Rồi hận đời đen bạc*

*Ai bảo người lưu lạc
Không biết nẻo quay về
Tìm đâu ra nguồn cội*

*Trong sáng và tăm tối
Cũng tại chính người thôi
Đừng trách cứ lời thôi
Ai giúp người cho được ?*

Vui lên đi !

Tháng 9 – 2005

*Vui lên đi, cuộc đời sẽ đổi mới
Mỉm môi cười chớm nở vạn tin yêu
Những mầm non vươn nụ cuối tiêu điều
Dòng nhựa sống len qua bờ khô héo*

*Vui lên đi, cuộc đời sẽ có nẻo
Khúc quanh co sẽ có lối mở ra
Khi đã cùng trong tận điểm trầm kha
Ép chân tường vượt mình băng bức phá*

*Vui lên đi, cuộc đời sẽ khác lạ
Nụ tâm xuân wòm hạt hạ, thu, đông
Nét xinh tươi từ sỏi đá đơm bông
Giữa hoang dại tỵ thành hoa mới quý*

*Vui lên đi, cuộc đời sẽ ý vị
Những tình khô xô đẩy mọi chán chường
Mở mắt nhìn để còn thấy yêu thương
Sống hướng thượng giữa biển trần phù thế*

*Vui lên đi, sông dài ra cửa bể
Lướt thuyền đời reo sóng vỗ đại dương*

*Trong mênh mông, đâu có chỗ cùng đường
Trời đất rộng, thu mình chi ngõ hẹp*

*Vui lên đi, mỗi niềm vui ý đẹp
Một ngày qua, một ngày lại, mới tinh
Cuối từng đêm sẵn hiện ánh bình minh
Nếu biết sống, cuộc đời luôn tươi đẹp !*

Dòng thời gian ghê gớm thiệt ! ***Tháng 9 - 2005***

*Dòng thời gian đập giữa ghê gớm thiệt
Khi thời gian đã tuần tự đi qua
Bất cứ việc gì rồi cũng tiêu ma
Chứ đừng nói cái già xua cái trẻ*

*Từ vạn vật, cũng bào mòn, sứt mẻ
Đến ngọc ngà, cũng tàn tạ, hư hao
Thân con người, đâu có nghĩa chi nào
Nhất là lúc đã xế chiều xuống dốc*

*Kiếp trăm năm chia ra nhiều điểm mốc
Thuở còn thơ cho đến lúc đôi mươi
Mảnh hồn nhiên treo miệng thắm môi cười
Bức trong trắng phơi mảnh vô tư lự*

*Ba mươi năm kế tiếp, bôn ba đủ thứ
Để chen vai sánh bước giữa cuộc đời
Dù thế nào, rồi đời cũng chơi vơi
Khi đứng tuổi là bắt đầu khựng lại*

*Nghiêng bóng xế chiều về buông đi mãi
Qua lục thập lại đến thất lai hy
Những hăng say, xúc vát đã từ ly
Cực chẳng đã chứ chẳng gì ham muốn*

*Vươn lên bát, là cái già đã luống
Đeo lão làng lụ khụ thở hết hơi
Mang lắm ca lắm cảm khổ chi đời
Leo tới cửu, xấu mình trông đại thọ*

*Trông lú lẫn và sống hờ, cho có
Gốc tàn khô, cây đổ, lá trơ cành
Dòng thời gian ngấm lại, trôi thật nhanh
Thế là hết, một đời ba vạn sáu !*

Biển trần đập giữa trôi lăn !

Tháng 9 - 2005

*Khi chưa có gì, tấm lòng còn trong sạch
Mắt dễ nhìn những vết bản thể trần
Xem công danh, tụ tán tợ phù vân
Xem phú quý, bênh bồng như mây nổi*

*Khi chưa có gì, tâm ý còn chói lợi
Biết tiểu nhân quân tử trong cuộc đời
Biết đôi bờ đen trắng võ đãi bôi
Và thâm nhủ tranh đua chi cho khó*

*Khi chưa có gì, tâm hồn còn bưng nỏ
Biết khiêm cung, tôn trọng đức, nhân, từ
Vì cuộc đời chưa bị đục làm hư
Chia, phân, lượng thế nào là phải phải*

*Khi đã có gì, thuyền đời xoay, bẻ lái
Tấm lòng trong, trần thế phủ lên màu
Tâm ý trắng, luôn xáo trộn vàng thau
Tâm hồn sáng, khuất ngăn dần tăm tối*

*Khi đã có gì, bả công danh lây lợi
Bả phú quý, trây trét ngập bùn nhờn
Những đảo điên luôn quay lộn vật vờ
Những thật thà, hiền lương bay đâu mất*

*Chưa có gì, đã có gì, nguy thật
Cái trục quay, không còn độ chỉnh hình
Đừng trách người, mà hãy trách lấy mình
Người nghiêng ngửa thì mình cũng bầm giập*

*Khi chưa có gì, thánh hiền còn ẩn nấp
Khi đã có gì, hiền thánh trốn biệt tăm
Biển trần đập giữa trôi lăn !*

Chàng dưng sĩ ngày xưa ...

Tháng 9 - 2005

*Chàng dưng sĩ ngày xưa khi xuống núi
Để cứu đời bằng cái kính chiếu yêu
Đi tới đâu, ma quỷ hiện quá nhiều
Cứ cứu mãi cứu hoài, không chấm dứt*

*Càng lâu ngày, chàng đâm ra ngờ vực
Người nhân gian trông đẹp đẽ bề ngoài
Nhưng bên trong, kỳ ngộ quá đi thôi
Nếu như thế, mắt trần làm sao biết*

*Nói và làm, cả một trời cách biệt
Ngoài và trong, xa vạn lý không lường
Thì làm sao tránh oan trái đau thương
Tranh già huyễn cùng thi nhau sơn phết*

*Kính chiếu yêu, rọi soi từng tí vết
Đưa phốt qua, sự thật hiện nguyên hình
Nên lòng chàng ngất ngưỡng bã tôn vinh
Lòng khắp khởi tự hào và mẫn nguyện*

*Một ngày kia, chàng quay về một chuyến
Hai cửa tùng, cánh khép, mở không ra
Những ngày xưa, cửa tự mở kia mà
Nay dùng sức, vẫn không sao mở được*

*Chàng vô cùng kinh ngạc
Xuống dòng suối cam tuyền
Từ cái kính thiêng liêng
Chàng trở thành ma quỷ*

*Cõi hồng trần, sao oan khiên thế nhĩ
Trưởng cứu đời, bị đời cứu mất tiêu
Chàng giật mình, vội thốt lên tiếng kêu
Bồi chiếu nhân, nhưng bằng quên chiếu kỷ !!!*

10 bài - Hiện thực 14

- 01. Xin chấp tay*
- 02. Xin đừng nghĩ*
- 03. Sao không ngừng tay lại*
- 04. Thơ thần gì mà còn mơ với mộng*
- 05. Mím cười tôi vẫn là tôi*
- 06. Thơ tôi để đó tôi chơi*
- 07. Bước qua ngưỡng cửa dị đồng*
- 08. Chỉ còn vang tiếng vọng*
- 09. Tôi vẫn cứ ra đi*
- 10. Những phương trời cao rộng*

Xin chấp tay

Tháng 9 - 2005

*“Xin chấp tay, cho bờ câu trắng hiện”
Đừng gây chi, đổ nát đã nhiều rồi
Tranh chấp chi, rồi cũng tàn hại thôi
Người hiểu biết, nặng lời, đã quá lắm*

*Xin chấp tay, cho trời yên, biển lặng
Nông nổi chi, gây sóng gió tơi bời
Bạo tàn chi, gieo tang tóc khắp nơi
Người trần gian, đã trăm chiều khôn khổ*

*Xin chấp tay, cho tình người nở rộ
Hòn căm chi, đối trả những oán thù
Chinh chiến chi, cho khói lửa mịt mù
Dùng da thịt để làm bia bom đạn*

*Xin chấp tay, cho cuồng si khô cạn
Mở tấm lòng hàn gắn những tiếc thương
Mở từ tâm chiếu rọi mọi nẻo đường
Và thốt thức trong tiếng kêu đồng loại*

*Xin chấp tay, xua tan đi bóng tối
Người với người thấp sáng vạn tin yêu
Tay nắm tay, dang rộng khắp nhiều điều
Treo giá gương trùm năm châu bốn biển*

*Xin chấp tay, cùng hoan ca vang tiếng
An bình ơi, nhân thế mãi ngóng trông
Tình thương ơi, nhân thế mãi ước mong
Hãy xuất hiện và trở thành chân thực*

*Xin chấp tay, và ngời yên, chám dứt
Xin chấp tay làm đẹp thế gian này
Xin chấp tay, hoa nở mọi bàn tay
Cho người người ngát hương, hòa điệu sống.*

Xin đừng nghĩ ...người làm thơ...!
Tháng 9 - 2005

*Xin đừng nghĩ, người làm thơ là dệt mơ với mộng
Đứng giữa trời mà nói chuyện trăng sao
Dưới vực thẳm mà nói chuyện non cao
Rách mỏng toi mà treo mảnh phú quý*

*Xin đừng nghĩ, người làm thơ là yêu kiều ủy mỵ
Ru hồn người, triều sóng vỗ du dương
Đan tâm tình hong nắng rải tơ vương
Ôm thơ thẩn rải tràn bờ lãng mạn*

*Xin đừng nghĩ, người làm thơ là “rượu bầu” chưa cạn
“Đưa hồn say về tận cuối trời quên”
Bèo nổi trôi trên sóng nước lênh đênh
Manh chiếu rách nằm ru bên mảnh gió*

*Xin đừng nghĩ, người làm thơ là hồn bay gác trọ
Nói vu vơ, bỏ ngõ giữa khung trời
Sống mơ hồ, đeo viễn vọng xa xôi
Vì thất thế nên treo đài danh vọng*

*Một câu thơ, mà còn hơn triệu sóng
Một ngòi bút, mà hơn cả trống chiêng
Một ngòi lông, mà quách đở thành nghiêng
Một câu nói, mà dung thông kim cổ*

*Kìa, thu vàng mây độ
Kìa, xuân trở mấy mùa
Kìa, hạ nắng gió lùa
Kìa, đông tàn giá lạnh*

*Một lời thơ, trăng sao còn lấp lánh
Một câu thơ, rừng núi khép âm u
Một ý thơ, rung động cả thiên thu
Ai có hiểu, và ai không có hiểu !!!*

Sao không ngừng tay lại ! **Tháng 9 - 2005**

*Ai có xem Chiến Tranh Và Hòa Bình
Ai có xem Cuộc Sống Người Tù Binh
Ai có xem, cùng Cuốn Theo Chiều Gió*

*Từ thượng cổ, yên ngựa tung bốn vó
Đến đương thời, bấm nút, khói mù bay
Vách đở, thành nghiêng, núi lở, đá cày
Mùi thắng bại phôi tro tàn vinh nhục*

*Người tiến tới, bao nhiêu người ngã gục
Người tháo lui, bao tan nát đoạn trường
Thịt xương nào mờ cát bụi vương vương
Tự cổ kim, chiến chinh dây dưa mãi*

*Nhân loại có mấy màu da tê tái
Đen, trắng, vàng, ngăm nâu, đỏ, xác xơ
Loang lở, nát tan, cò lại thượng cò
Đến hôm nay vẫn chưa bình yên được*

Từ chiến tranh xa xưa, đến chiến tranh qui ước
Từ vũ khí thô sơ, đến vũ khí tinh vi
Chinh chiến đi qua, để lại được gì
Hiện đại vẫn răn đe, và thi đua phòng thủ

Cuốn Theo Chiều Gió, đã mấy lần chưa đủ
Thắng binh, Tù binh, biết bao thuở chưa xong
Chiến Tranh – Hoa Bình, hai đầu gánh long bong
Hỡi nhân loại, sao không ngừng tay lại !

Thơ thần gì, mà còn mơ với mộng ! **Tháng 9 - 2005**

Có người nói, sao không làm gì hết
Nhân tai thiên tai, xáo trộn dân đời
Vật đổi sao dời, hoang dại xác xơ
Thơ thần gì, mà còn mơ với mộng

Người phải tốn thời gian, đi chưa hết trời cao đất rộng
Tôi phóng một cái nhìn, vẫn vũ cả trăng sao
Người phải tốn gian nan, đi chưa tới đâu nào
Tôi vạch một lần chữ, không đâu còn ngăn mé

Từ đêm dài quạnh quẽ
Tôi thấu tận canh thâu
Từ bãi biển nướng dâu
Tôi lột trần tang hải

Vứt một cái, đã đến đâu quan ải
Búng cái vèo, về tới tận thành đô
Mảnh nát tan, còn đan kín, điểm tô
Đời vụn vỡ, còn leo đòi hy vọng

Từ xà bàn chất đống
Biết cái gì phải làm
Từ gỗ đá nạm, chàm
Mới thành tranh bát tuyệt

Tôi đã thấy trăng tròn ngay lúc khuyết
Tôi đã nhìn sông nước tự mạch nguồn
Tôi rong thuyền, và nhẹ lái, tay buông
Khắp bốn biển, sông hồ, luôn có mặt

Cuộc đời trong khoảnh khắc
Gói trọn một câu thơ
Trần thế vốn như mơ

Hỏi ai không sống mộng

*Một vầng thơ bay bổng
Xin đánh thức mọi người
Từ sinh còn đó nụ cười
Hoa khô còn đó, đẹp tươi treo cành
Thong dong mây trắng trời xanh !*

Mỉm cười, tôi vẫn là tôi !

Tháng 9 - 2005

*Tôi muốn làm một em bé thơ
Để ai muốn làm gì thì làm
Tôi muốn làm một kẻ dại khờ
Thì cuộc đời ra sao cũng được*

*Tôi muốn làm một bong bóng nước
Chưa kịp trôi thì đã vỡ toang
Tôi muốn làm một vạch kẻ lan man
Chưa tựu thành làn sương mỏng mảnh*

*Tôi muốn làm một sợi tơ óng ánh
Sẽ biến mất trong nắng chói chang
Tôi muốn làm một điểm nhỏ hợp tan
Để không vương mỗi lần tan hợp*

*Dù có phân kỳ mấy lớp
Hội tụ, tôi vẫn là tôi
Dù có chia nhỏ, cắt rời
Đom đóm vờn bay đại thể*

*Cho dù là thô hay tế
Còn tôi, tất cả vô cùng
Cho dù vô thi vô chung
Không tôi, hư vô đóng cửa*

Mỉm cười, tôi vẫn là tôi !

Thơ tôi để đó tôi chơi

Tháng 10 - 2005

*Tôi làm thơ để đó tôi chơi
Tôi làm thơ để đó khơi khơi
Cho dù mai có già biệt cuộc đời
Tôi vẫn nghe những lời thơ vang tiếng*

Nương theo làn hương khói quyện
Quay về nhìn chôn nhân gian
Thơ tôi còn rớt bên đàng
Tôi xin góp nhặt gởi ngàn thiên thu

Một cuộc đời, có mặt, vẫn còn dư
Nên khi mất, không bao giờ thấy thiếu
Trái vẫn đơm trên đầu cành nặng trĩu
Hoa vẫn cười khi hé nụ lên bông

Thơ tôi trôi nổi trên sông
Tôi xin vớt lại chờ hong nắng chiều
Đêm về gõ cửa cô liêu
Vàng thơ mở lối yêu kiều hoan ca
Trăng khuya, vàng vọt trắng ngà
Gió khuya kéo gió la đà nghe sương
Thơ tôi trầm lắng vương vương
Tôi tìm dấu tích thương thương trở về
Đôi bờ vỗ sóng bên đê
Buông thuyền gác mái, gối kê đêm sông
Thơ tôi reo nước bênh bông
Lênh đênh mặt nước theo dòng xa khơi
Thơ tôi để đó tôi chơi !

Bước qua ngưỡng cửa dị đồng !

Tháng 10 - 2005

Nếu không lửa làm sao có khói !
Nếu không tiếng làm sao có lời !
Nếu không tắm làm sao có hơi !
Nếu không dấu làm sao có vết !

Điều quan trọng là đừng nên thêu dệt
Sống ở đời, đừng bới vết tìm lông
Cái con quay như chong chóng, xoáy vòng
Chỉ có yên, khi bình tâm, tĩnh lặng

Nghe những tiếng thương yêu trong đêm vắng
Thắp đèn khuya soi rọi nẻo tâm tư
Để con tim, nếu có chỗ còn dư
Chỉ xin chứa đức dung từ chan chứa

Đời đã khổ, đừng gieo thêm khổ nữa
Đời đã đau, đừng chồng chất thêm đau
Vì tình người, hãy dành chỗ cho nhau
Đành chấp nhận những gì không chấp nhận

Đừng trách cứ bùn lầy sao cặn bẩn
Đừng vọng cầu sao nước đục chẳng trong
Là con người, đeo nghiệp dĩ xoáy tròn
Nếu thánh thiện, đâu còn trần gian nữa

Bằng thân thiện, để cùng nhau nương tựa
Bằng nhịp cầu, để nối kết cảm thông
Hãy bước qua những ngưỡng cửa dị đồng
Cùng ca hát trên hành trình nhân ái.

Chỉ còn vang tiếng vọng !

Tháng 10 - 2005

Vì là mõ, nên tiếng kêu cóc cóc
Vì là chuông, nên tiếng vọng boong boong
Chậm chậm, vang vang, thức tỉnh, gọi hồn
Gỡ liên tục những mê lầm, ảo tưởng

Từ Hoa Tạng, bỗng vương làn gió chướng
Rơi tả tơi trên khắp nẻo trầm luân
Thoảng có nghe, chỉ đứng lại, giật mình
Nhưng không đủ vượt thoát qua ba cõi

Căn nhà xưa, ngày càng xa vời vợi
Nẻo quay về, ngày càng tít mù khơi
Chìm nổi tử sinh, vật lộn từng đời
Nên cuốn hút và mịt mờ đi mãi

Tiếng cóc cóc, chỉ phút giây ngưng lại
Tiếng boong boong, chỉ thỉnh thoảng ngừng quay
Rồi trôi lăn theo nghiệp dĩ sâu dày
Và chông chát thêm nghiệp duyên tác tạo

Hoa chân lý trở thành hoa diêm ảo
Tánh chân như trở thành mộng diêm phù
Chốn quê nhà rữ mục gọi thiên thu
Ta thành kẻ lang thang không định hướng

Mặt mũi ta, phủ hồng trần, biến tướng
Vóc dáng ta, phủ gió bụi, biến hình
Nên lạc loài trong biển cả vô minh
Và chuông mõ chỉ còn vang tiếng vọng !

Tôi vẫn cứ ra đi !

Tháng 10 - 2005

Có người đã ngồi yên, 2500 năm, không nói
Có người đã đứng lặng, 2000 năm, dang tay
Một hiện sinh, như gió nhẹ bay bay
Tôi cuốn hút, trầm mình trong giông bão
Vô thi là gì
Có thể là, thuở hồng hoang diễm ảo
Vô chung là gì
Có thể là, thời cùng tận diễm huyền
Tôi đi, chưa hết nẻo hoàng tuyền
Nên không bỏ giữa dòng đang phiêu bạt

Một kiếp này thôi, tuy có nhiều chua chác
Nhưng cũng kiếp này, lại có lắm tin yêu
Nên tôi ca, khi nhịp khúc cầu kiều
Và tôi hát, khi cầu tre lắt léo

Đường còn dài, tôi đi chưa cuối nẻo
Lối còn xa, tôi đến chưa tới cùng
Dù gian nan và huyễn hoặc mộng lung
Nhưng đứng lại, cũng mơ hồ đâu đó

Nên tôi đi, để được nhìn cho rõ
Và tôi đến, để được thấy tận nơi
Vẫn còn hơn dệt những nét vẽ vờ
Rồi hình dung mờ mờ trong trí tưởng

Nếu vô thi, có tôi bằng hình tướng
Thì đến nay, tôi vẫn có đây này
Dù vô chung, chưa có chút mây may
Nhưng hiện hữu, thì tôi đâu có chết

Trong hư vô còn nổi lên một vệt
Biết đâu chừng dấu nét tự ngàn xưa
Và lung linh cho đến tận ngàn sau
Dù biến dạng nhưng vẫn là tôi đó

Đêm đen bỗng bùng tỏa
Bờ vết xẹt lưng trời
À, một ánh sao rơi
Đã từ muôn thuở trước
Cho dù thanh hay trược
Tôi vẫn cứ ra đi !

Những phương trời cao rộng

Tháng 11-2005

Rác rưởi, cuốn lãn theo gió lều bều
Bèo bọt, cuốn trôi theo nước lều bều
Một nhúm nhỏ nhoi, làm sao ngăn thác lũ

Cánh chim bằng, vờn bay cùng mây trời vắn vũ
Cánh chim hồng, vờn lượn cùng bát ngát trăng sao
Lướt sóng băng băng, đánh vút cây sào
Sông biển trùng trùng, không đâu ngăn mé

Cành trúc đào, vẽ chi hình chim sẻ
Đường thên thang, vướng chi chút cỏ hoang
Bụi phấn nào làm hoen ố vết son
Bốn mùa chuyển mới thanh cao từng bách

Có nghĩa gì, đứng trên bờ lau lách
Có nghĩa gì, bám sương khói mong manh
Sao không nhìn giữa mây trắng trời xanh
Mà bi lụy chôn đầm lầy nước đọng

Hổ gầm vang, thét núi rừng lồng lộng
Cá kình lao, còn nát mặt biển khơi
Nào sá chi màu cát bụi cuộc đời
Nhũn sao được tinh anh không nhiễm thê

Hỡi bào ảnh, phết sơn tranh phù thế
Hỡi con quay, xoáy trục cảnh phiêu bồng
Tĩnh hồn mê trong ngõ tối lòng bông
Và bước tới những phương trời cao rộng.

10 bài - Hiện thực 15

- 1. Giải mở khối đầu, đè chi gai góc*
- 2. Tiếng chuông vang vọng ngân dài*
- 3. Xưa nay cái thế cuộc đời*
- 4. Xuân ơi, em đâu đó*
- 5. Nụ cười điểm hoa*
- 6. Mê – Giác đây rồi*
- 7. Chân tâm hiển lộ*
- 8. Nếu chỉ riêng tôi*
- 9. Hai nẻo cùng đường*
- 10. Cát đá sẫm màu*

Giải mở khối đầu, đè chi gai góc !

Tháng 11-2005

Hãy nhốt thử tâm tư vào hang tối
Hãy nhốt thử tâm hồn dưới vực sâu

Hãy đóng khung, đề một khối lên đầu
Rồi cho biết, khả thi hay bất khả

Không nắm bắt mà vo tròn mới lạ
Vốn vô hình mà cột chặt sao xong
Nhưng nhân gian thích trối buột vào tròng
Và bó rọ cứng đờ như gỗ đá

Chim tự bay, dù cửa lồng bịt khóa
Cá tự bơi, dù tù túng ao hồ
Tâm vô cùng, đừng có khép hư vô
Ý vô tận, đừng có khoanh lẫn mức

Ở đời, xảy ra đủ thứ chuyện, là bởi
Nhứt cử nhứt động, đôi co chấp nhứt
Nhứt ứng nhứt xử, câu lụy hỏi tra
Thì làm sao, không nghiệt ngã ta bà
Và làm sao, sống an lành cho được

Bởi trần thế, ngựa nghiêng dòng uế trước
Bởi nhân tình, lặn hụp bên sông mê
Bởi tự thân, vùi trong mộng gôi kê
Nên nhào lộn đảo điên, sao tránh khỏi

Trong ô kín lại còn quay tăm tối
Nên đối đầu, tắt nghẽn, thở không ra
Rồi tiếc than, oán trách, lẫn kêu ca
Và trút đổ cuộc đời sao đau khổ

Thì ra bao duyên có
Xuất phát bởi từ đâu
Phải giải mở khối đầu
Đừng đề chi gai góc !!!

Tiếng chuông vang vọng ngân dài

Tháng 11-2005

Tiếng chuông vang vọng ngân dài
Nào ai mê ngủ, nào ai tỉnh hồn
Nắng chiều, ngả bóng hoàng hôn
Lại đêm mờ mịt sóng còn đẩy đưa
Ước mong, theo ngọn gió lùa
Ngóng trông, theo lá bốn mùa rụng rơi
Canh tàn treo đỉnh chơi vơi
Trăng khuya vàng vọt, rã rời ngàn sao
Cuồng phong vui đập ba đào
Cuồng si phần nộ, phóng lao tuyệt tình

Đọa đày cho rã nhục vinh
Dày vò cho nát nhân tình trần ai
Thử xem, son sắt có phai
Thử xem, khí tiết kéo dài tới đâu
Nổi chìm cho thắm biển dâu
Xát xây cho thắm sắc màu tang thương
Tình anh, còn có đường đường
Kim ngân, còn có lo lường vàng thau
Đôi co cho biết thuận mâu
Nhục nhằn cho biết vững sâu tư nghi
Lỡ làm chỉ có một ly
Băng đi vụn dậm dễ gì thông buông
Ngân vang, đánh thức tiếng chuông
Tiếng chuông đồng vọng, tinh hồn cùng ai
Giật mình, gói mộng thiên thai
Bừng trong giấc ngủ mê dài đã lâu
Rụng rơi một cõi tinh sâu !

Xưa nay, cái thế cuộc đời !

Tháng 11-2005

Lỡ bước phong trần chưa dứt sạch
Trăm năm gai góc vẫn phiêu lưu
Cuốn trôi lăn hun hút mịt mù
Thẹn mặt tang bồng chưa phi chí

Đầu phóng mãi muôn nẻo về của ý
Sức lực mòn, suy kiệt muôn buông lơ
Nói cho to, nhưng ngán ngẫm lắm rồi
Khi đóng cửa, thu mình căn gác nhỏ

Thử gõ cửa, anh hùng là thế đó
Thử gõ cửa, trượng phu chúm chím cười
Chỉ mỉm cười, nhưng rất thật con người
Anh hùng khựng, đành buông tay gát kiếm

Rừng sách vở, là một rừng câu chuyện
Rừng cổ kim, là một đồng tàn khô
Nói với ta, thở một tiếng ô hô
Nói với người, dương dương, đâu có được

Lại cũng phủ bằng tấm màn phương cước
Lại cũng bao bằng mảnh lưới phương phi
Nhưng thực chất, vốn biết chẳng được gì
Khi đối diện chính mình, người quá lắm

Anh hùng tận, khi anh hùng đã thắm

Trượng phu cười, đừng quá quát người ơi
Xưa nay, cái thế cuộc đời !!!

Xuân ơi, em đâu đó !

Xuân đang đến cho muôn hoa thêm sắc
Xuân đang về cho muôn nhụy thơm hương
Xuân đang đi cho hương sắc vương vương
Lòng xuân rộng cho tình xuân sâu nặng

Nụ xuân tươi lá hoa cười trong nắng
Nụ xuân nồng hoa lá động rung cây
Hương xuân bay theo gió gởi trời mây
Thêm xuân mở đơm xuân tình nhân thế

Xuân đang đến đón xuân trong nỗi nhớ
Xuân đang về đón xuân trong niềm mong
Mỗi mùa xuân hoa ướm nhụy đơm bông
Người nhân gian cái già đơm thêm tuổi

Xuân là cung bậc bốn mùa thay đổi
Nên xuân đi xuân đến vẫn còn xuân
Nhưng người đi người đến thoáng băng khuâng
Nhất Chi Mai, em có còn đâu đó ???

Nụ Cười Điểm Hoa

Xuân đi hoa lá rụng rơi
Xuân về hoa lá mỉm cười lá hoa
Xuân mơ êm ấm chan hòa
Xuân mộng hương sắc nhẹ xoa nhân tình
Xuân về ánh ngọc lung linh
Xuân đi mai đứng đầu đình trở bông
Xuân tàn sắc có phai không
Xuân tan hương hơi nhẹ lồng gió bay
Tình xuân nán đợi đêm ngày
Nụ xuân còn đó hây hây ửng hồng
Tâm xuân qua những đêm đông
Đón xuân đeo đá trở bông xuân về
Xuân không lỗi hẹn ước thề
Xuân đi ươm sắc xuân về ươm hương
Xuân về vướng nhụy tơ vương
Xuân đi rơi rụng sắc hương phai tàn
Nhưng xuân còn mãi nhân gian
Nụ xuân còn đó, bên đàng trở bông

Xuân đi xuân có xuân không
Xuân về xuân có chờ mong ai người
Không xuân khép mở đẹp tươi
Có xuân chúm chím nụ cười điểm hoa.

Mê-Giác đây rồi !

Tháng 01-2006

Hai bên núi đá lưng đồi
Người đầu lại đến tô bồi tâm hương
Bồng trầm vang vọng pháp vương
Cùng nhau đi dặt trên đường về xưa
Bến mê bờ giấc ai đưa
Sông đau biển khổ ai chưa tỉnh hồn
Trời chiều đổ bóng hoàng hôn
Màn đêm khép lại đã mòn tử sinh
Từ lâu che khuất tánh linh
Đắm chìm lục đạo quên mình là ai
Xưa nay lặn hụp miệt mài
Đường về quê cũ dấu hài dậm băng
Đêm dài không cả ánh trăng
Canh khuya mòn mỏi nhập nhằng ngàn sao
Mộng mơ còn hỏi chiêm bao
Một chùy đập vỡ cây đào trước sân
Tử sinh như áng phù vân
Giác mê như bóng sương ngân treo cành
Nụ cười hàm tiếu tinh anh
Nở trên môi ngọt trong lành thơm hương
Hòa trong vi diệu pháp vương
Thong dong rảo bước trên đường ta đi.

Chân tâm hiển lộ

Tháng 01-2006

Birrigai, vùng đồi núi của thủ đô nước Úc
Khóa tu học Phật Pháp Kỳ V, đã diễn ra nghiêm túc
Vì sự nghiệp hoàng dương chánh pháp,
Giáo Hội tiếp tục duy trì
Thời gian năm ngày, rồi cũng sẽ qua đi
Nhưng không gian, còn ghi mãi pháp âm vi diệu
Hai bên núi đá, còn vương vương nụ hoa hàm tiếu
Mấy lối đường đi, còn phảng phất pháp nhũ từ ân
Năm ngày chưa gột phong trần
Nhưng như hiển lộ Pháp thân Phụ Từ
Biển trầm luân, lò cừ nung nấu

Trong sáu đường, chìm nổi xưa nay
Vi mê, trí giác theo mây
Vi mờ, phiền lụy đọa đầy trần lao
Năm ngày như giấc chiêm bao
Có tan mộng mị ba đào đẩy xô
Rừng khuya, vắng tiếng Nam Mô
Núi đồi, hồi vọng tam đồ ba sinh
Vỡ toang bóng tối vô minh
Chân tâm hiển lộ tánh linh diệu kỳ
Trên đường Tứ Thánh ta đi
Linh Sơn còn đợi Long Hoa hiện về
Nghe không Bến Giác-Bờ Mê
Cả hai không một, lỗi thê riêng ai
Đình tiền, tạt dạ, chi mai !

Nếu chỉ riêng tôi

Tháng 01-2006

Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì cuộc đời không có gì để nói
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì cuộc đời, rồi sao nữa, cũng xong
Dù cho nước đục nước trong
Dù cho nước xoáy giữa dòng cũng thôi
Dù cho đất lở cát bồi
Dù cho bèo bọt nổi trôi vô bờ
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì trần gian có tang thương tuế nguyệt
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì nhân gian có ử dột nghề thương
Như tầm kéo nhả tơ vương
Bối nằm trong kén tầm đường chui ra
Như ve, kéo hạ rất da
Bối hong nắng đổ cho tà đầu dương
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì thời gian đâu cần dài ngắn
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì không gian chẳng nệ xa gần
Bồng bênh cũng ánh phù vân
Tang thương cũng bóng phong trần biển dâu
Dù cho sóng vỗ bạc đầu
Dù cho bến cũ ưu sầu sông xưa
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì ánh trăng dù tròn hay khuyết
Nếu tôi chỉ sống riêng tôi
Thì bầu trời dù chẳng sao đêm

Đưa tay chưa vãi xuống thêm
Rụng rơi cát đá trời quên chẳng về
Đan tâm đem quặng cơn mê
Đời tôi chẳng mất bên lề bỏ hoang
Dù cho như núi nhớ non
Như sông nhớ biển đèo hòn đảo xa
Như con quốc quốc gia gia
Canh trâu trần trở xót xa đêm trường
Dù cho ai ghét ai thương !

Hai nẻo cùng đường

Tháng 01-2006

Người đi xây mộng cuộc đời
Tôi về sống với những nơi quê mùa
Người đi cao vọng hơn thua
Tôi về nước mặn đồng chua lúa vàng
Người đi vượt suối băng ngàn
Tôi về đông nội bên hàng tre xanh
Người đi thỏa chí hùng anh
Tôi về vá víu mái tranh hoen mờ
Người đi chấp cánh mộng mơ
Tôi về bên cũ đôi bờ sông xưa
Người đi vùng vẫy cho vừa
Tôi về quê nhỏ nắng mưa đã nhiều
Người đi công toại bao nhiêu
Tôi về tô vẽ nhiều điều giá gương
Người đi cho thỏa đường trường
Tôi về ôm mộng bình thường tình quê
Người đi cho vẹn ước thề
Tôi về vui thú với nghề điền viên
Người đi vì Tổ vì Tiên
Tôi về sông núi hồn thiêng tôn thờ
Người đi biết đến bao giờ
Tôi về một mảnh cơ đồ cho ai
Cũng vì xây dựng tương lai
Ngày nay đồng hội ngày mai đồng thuyền
Đi-về, một vạch nối liền
Về-đi, không cách có phiền ngại chi
Sá gì kẻ ở người đi
Đa mang như thế, tuyệt kỳ nghe chưa !

Cát đá sẫm màu !

Tháng 01-2005

Tình phu phụ leo lên đồi chí tử

Nghĩa phu thê trèo dốc đá cheo leo
Những trâm kha, cổ mang, vác, gánh, đeo
Những giông tố, gắng dập vùi, chịu đựng

Thở hết nổi, kê đầu nghiêng vách đứng
Nói không ra, bóp bụng nén tâm can
Nát chì thau, còn đâu nữa bạc vàng
Tàn gan thép, còn chi là châu ngọc

Thử đốt đuốc soi tận cùng hang hóc
Thử tắt đèn khắp trần thế mênh mông
Đường gian truân vá trên đạo vợ chồng
Manh hạnh phúc đắp nát mền loang lổ

Là sự thật, không lẽ đem tố khổ
Đèn nhà ai, sáng tỏ biết riêng ai
Nợ trăm năm mà nói quả thật dài
Đành khép lại chữ oan gia tức trái

Đường khổ ái là con đường tình ái
Nợ đau thương là cái nợ phu thê
Xé tâm can ngâm nuốt trái ê chề
Khổ thì khổ nhưng nhào vô mới được

Mở lời chơi, đừng cho rằng nói trước
Không mở lời cũng nát dầm trầu cau
Phu thê cát đá sẫm màu
Vợ chồng gió bụi ngập đầu tang thương
Nợ đời không vương cũng vương
Tình đời đừng có khinh thường nghe chưa
Đất trời tôi tả nắng mưa
Con người tôi tả cho vừa lòng ai !!!

10 bài – Hiện thực 16

1. Tuổi ngọc Thiên Thân
2. Thời oanh liệt còn đâu
3. Hành trình du thủ
4. Phai mờ gió bụi
5. Nhân sinh tự than
6. Ở đời xử sự dễ coi
7. Trăm năm chưa vẹn lời thề
8. Phải biết sống
9. Chưa về cuối đỉnh
10. Trên chuyến tàu đêm

Tuổi ngọc Thiên Thần

Tháng 02-2006

Tuổi còn thơ là cái tuổi đẹp nhất
Đẹp thanh thiên như tuổi ngọc thiên thần
Đẹp lung linh như điểm ảo cảm vân
Vẽ những nét hồn nhiên, giữa cuộc đời trôi nổi

Tuổi còn thơ là cái tuổi dịu vợi
Đẹp trinh nguyên như hương sắc ngọc ngà
Đẹp trong ngần như ảnh hiện châu pha
Như hoa lá mỉm cười reo gió nắng

Tuổi còn thơ êm đềm hơn bên vắng
Mang tinh mơ bát ngát đón trăng ngàn
Mang vui tươi lạnh lốt hát ca vang
Sống nhơn nhơ hơn cá vàng bơi lội

Tuổi thơ ơi, cứ vui đi, đừng hỏi
Khoảng đầu đời sẽ kéo được bao lâu
Khi lớn lên, dần nhuộm đủ sắc màu
Em sẽ thốt, ước gì còn nhỏ mãi

Sung sướng nhất là tuổi thơ nhỏ dại
Cần khôn chi giữa muôn ngã cuộc đời
Cần lớn chi trước sóng gió toi bời
Đừng xua đuổi tuổi thần tiên em nhé !

Thời oanh liệt còn đâu !

Tháng 02-2006

Mãnh hổ già gầm gừ bên bờ suối
Su tử lão hậm hực cạnh lòng khe
Lê tấm thân rã rượi ngấn tò te
Kéo từng bước đần đờ không muốn nổi

Con nai vàng nhơn nhơ không thềm đoái
Con cừ non nhỏ dại không thềm hoài
Mở mắt nhìn há hốc miệng ngáp dài
Rồi lủi thủi gặm xương khô sót lại

Nhìn rừng sâu, mãnh hổ ta ái ngại
Nhìn núi thẳm, su tử ta rùng mình
Thở không ra và còn khiếp oai linh
Trông ngậy dại, còn đâu thời oanh liệt

Dáng bơ phờ trên tấm thân suy kiệt
Vóc tiêu ma trên sức lực khô tàn
Mặt buồn hiu nhìn nóng bức chói chang
Đánh cái bạch trên nền trợt, thở dốc

Ruồi nhặng bu không thềm lay tơ tóc
Muỗi mòng đeo không thềm vấy làn da
Núi rừng xưa, hẳn có phải là nhà !
Trời đất rộng, hẳn là nơi hùng cứ !

Sư tử hồng, hỡi một thời sư tử
Mãnh hổ gầm, hỡi một thuở hùng thiêng
Đã hết rồi những oanh liệt vẫy vùng
Nhưng kỳ vĩ của núi rừng muôn thuở !

Hành trình du thủ !

Tháng 02-2006

Tôi vẽ lại cuộc hành trình
Mà đời tôi đã dần bước
Mấy mươi năm, từng điểm mốc chưa nhòa
Cứ ngỡ rằng, khi con thoi đưa đẩy đi qua
Thì thời gian sẽ chìm vào quên lãng
Mạch khơi lên từ vũng sâu chìm lắng
Chảy thành dòng ướm đắm nẻo tâm tư
Những tưởng, mọi tàn khô nung nấu lò cừ
Nào ngờ, vẫn tinh nguyên như vừa xuất hiện
Bóng xa mờ tiệm tiến
Vẽ thành nét hoang mơ
Như chưa từng mất bao giờ
Mà sao tôi đứng bên bờ tâm không
Như chưa tan biến cõi lòng
Mà sao tôi đứng bên dòng cô liêu
Cuộc hành trình vẫn yêu kiều
Lộ diện rõ dần, đậm nét
Nguyên hình đời tôi đan kết
Của người du thủ đi hoang
Đãi chơi gió bụi mất còn
Lọc chơi bọt bèo tụ tán
Kiếp hải hồ, khi nào sông biển cạn
Đời phiêu du, khi nào khép hư vô
Ôm rong rêu đây kín nắm mồ
Tiêu tan cả cần chi dong ruổi
Núi non kia chưa tan một hạt bụi
Sông biển này chưa mất một hạt sương
Dấu nhòa tôi để bên đường

Bụi mờ tôi để bên nướng nắng chiều
Trở về tìm lại cô liêu
Dệt thành bức lụa nguyên siêu xa mờ
Phiêu bông phù ảnh như mơ !

Phai mờ gió bụi

Tháng 02-2006

Đời không thật mà sao luôn vọng ước
Kiếp phù sinh mà sao vẫn hằng mơ
Bọt sóng kia khi đã tấp vô bờ
Tung tứ tóe và vỡ tan trắng xóa

Mỗi tụ thể cứ vẽ ra, và cùng nhau bơi xóa
Mỗi con người cứ tự phóng, và cuốn hút theo lao
Sóng reo giỡn mặt ba đào
Nổi trôi bèo bọt lộn nhào mà chơi
Hải hồ trào lộng xa khơi
Trùng dương ngán ngẫm lời bơi vô bờ
Cát vàng đập vỡ xác xơ
Lều bều gói đầu ngọn sóng

Leo lên đời hy vọng
Đeo mộng ước tận toan
Vẽ cơ nghiệp mắt còn
Gởi trụ thành mây khói

Hãy nhìn kia, sương mờ trên đỉnh núi
Hãy nhìn kia, bọt biển giữa trùng khơi
Cội nhìn cây, tàn gốc rễ chơi vơi
Cát nhìn đá, phai nhạt nhòa gió bụi.

Nhân sinh tự thán !

Tháng 02-2006

Người đã chết, nghĩa là ta cũng chết
Người thõng tay, nghĩa là ta cũng buông
Người trôi sông, nghĩa là ta chìm xuống
Người tắt ngúm, nghĩa là ta đứt bóng

Vậy mà chỉ thoáng phút giây trầm lắng
Cái bung xung vẫn tiếp tục lăn quay
Cái rộn ràng vẫn tiếp tục loay hoay
Còn vênh váo dối mình, che thiên hạ

Cái tính toán, thủ bo bo đủ cả
Cái thiệt hơn, dẫu đút kéo bòn chài
Chẳng ra gì mà trưởng giả đeo đai
Sao không nhớ thuở thẳng Cu con Hêm

Rong rêu phủ tự đầu nguồn Sông Trẹm
Bọt bèo trôi đến cuối ngọn trào tuôn
Nổi lên bêu giữa biển cả đập dồn
Trôi lều bều giữa hồng trần hư ảo

Vậy mà tự cho mình là uyên áo
Thối cho to, trời đất lộng gang tay
Vẽ mực hạ treo mảnh sống phay phay
Đeo vô nhơn lí nhí cười thủ đắc

Rồi một mai, cũng lặn vào cõi chết
Cọp để da, người để tiếng chiêm bao
Có làm đau cho cát bụi hư hao
Và làm đau cho sương pha giá lạnh !

Ở đời xử sự dễ coi !

Tháng 02-2006

“Cười người chớ chẳng cười lâu
Cười người bữa trước, bữa sau người cười”
Chê người vừa phải ai ơi
Ta đâu có khá hơn đời lắm sao
Giận người đừng có đổ nhào
Ta đâu thánh thiện thanh cao bao giờ
Ghét người còn để tóc tơ
Giữa sông nước đục, bên bờ nước trong
Hờn người đừng có cạm lòng
Con tim biết thở còn hong chút tình
Khinh người thấp kém hơn mình
Thành Hoàng còn núp đầu đình nghe oai
Ganh người phát gió lên voi
Còn ta bì bõm loi ngoi bên đường
Bỉ người cùng khốn tai ương
Còn ta hèn mặc tư lường cùng ai
Ty người chí cả anh tài
Còn ta bóng tối dùi mài sử kinh
Trách người đeo bã nhục vinh
Còn ta mang vác bóng hình bụi tro
Nghĩ người đóng cửa thập thò
Còn ta bất tín lặn mò thật hư
Ngờ người nung nấu lò cừ

Còn ta bào ảnh đã dư mấy bô
Bèo trôi sóng nước đầy xô
Bọt trôi sông biển hải hồ bung xung
Có nghe tiếng nói thẹn thùng
Sống sao cho phải, chia cùng ai nghe
Tôi sao tẻ quá vậy hè !

Trăm năm, chưa vẹn lời thề !

Tháng 02-2006

Ba mươi năm, tam thập nhi lập hĩ !
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hề !
Một trăm năm, thế kỷ kéo lê thê
Ai không thấm quăng đời ba vạn sáu
Máu động tĩnh, nhịp tim dần cạn máu
Xương khô gầy, cốt tủy lụn tàn xương
Là nam nhi, cũng vất kiệt can trường
Là nữ nhi, cũng nhũn mềm cơ cảm
Ba mươi năm, độc đời treo ghềnh ráng
Bảy mươi năm, đèo hổ mồi sơn khê
Nước Biển Đông, cũng bạc sóng ê chề
Núi Trường Sơn, cũng bạc màu sương khói
Hoàng hôn xuống, đã mòn bao đêm tối
Vàng nhạt lên, đã mờ ánh hừng đông
Ta với ta, cũng héo ruột cạn lòng
Tầm rữ mục, còn đâu tư với kén
Tôi tỉnh mộng, dù không một hứa hẹn
Em tỉnh hôn, dù không một ước thề
Hứa hẹn chi, thề ước hỡi lý hề
Tôi hết thở thì em làm sao sống
Sóng đẩy thuyền, thuyền lung linh đẩy sóng
Chống tay chèo, chèo chống bến sông xưa
Ba mươi năm, biết nói nữa sao vừa
Bảy mươi năm, hỏi còn chi em nhĩ
Tích tịch tang, đàn không dây, tuyệt ý
Tang tích tịch, đàn không phím, tuyệt đàn
Ba mươi năm, một lối rẽ âm vang
Bảy mươi năm, một lối về, đoản khúc
Trăm năm kết thúc
Đã hết một đời
Tôi đi về với chơi vơi
Em đi về với mù khơi dặm trường
Sương mờ, mờ khói, thương thương
Tình vương vương lý, lý vương lý hề
Trăm năm chưa vẹn lời thề
Thôi đi, chớ để lỗi thề nghe em !

Phải biết sống

Tháng 02-2006

Nhìn người đau, trong ta nghe thấy khổ
Nhìn người cười, trong ta cảm an vui
Nhìn người sầu, trong ta xót ngậm ngùi
Nhìn người chết, ta làm sao thoát nắng

Khi đau khổ đã đến hồi tuyệt đích
Thì an vui sẽ đột biến tất sinh
Khi sầu bi đi đến chỗ tuyệt tình
Thì lối thoát mở đường từ tử lộ

Cuộc đời này, thế thường, thường vẫn thế
Kiếp sống này, thời thế, thế phải xoay
Ước sẽ thành khi điểm cuối hết quay
Nguyện sẽ tựu khi điểm cùng hết đợi

Nay người chết, nghĩa là ta không khỏi
Đừng nghĩ rằng, cái chết chẳng đến ta
Chỉ khác nhau, lóng ngóng cách gần xa
Cùng sắp lớp đua nhau về nghĩa địa

Nếu còn sống, sống sao cho ý nghĩa
Nếu chết đi, cõi tử chẳng lo âu
Phải đón thêm một cửa nợ bù đầu
Sao dương thế không kéo dài hơn nữa

Đừng nghĩ rằng, sống không kèn không cựa
Chết là xong, chẳng dính líu đến ai
Con đường đi giữa trần cảnh-tuyên đài
Giây tức trái vẫn ngàn đời nối kết

Khi bên này hiện sinh ra một vệt
Thì bên kia đã trống mắt một ô
Lắm lét nhau, kêu thẳng thốt, ồ ồ
Sao oan nghiệt tiền khiên chi thế nhĩ !

Chưa về cuối đỉnh !

Tháng 3-2006

Bao lần cất bước ra đi
Đồng hành dị thể, không vì cùng ai
Bao lần bước ngăn bước dài
Đơn thân dĩ đảo không ai cùng mình

Mới hay từng cuộc đấng trình
Mỗi người một bóng đeo hình mà thôi
Cũng may nghiệp dĩ chưa voi
Đi-về, còn đó, nói cười, nợ kia
Chẳng may nghiệp dĩ xa lìa
Biệt còn không biết, nào chia nỗi gì
Nếu mà sự thể thế ni
Bọt tan sóng nước thâm thì bèo mây
Xạc xào gió động rung cây
Rụng rơi xác lá, lay lay hoang tàn
Lung linh gió bụi lan man
Tinh anh bảng lảng trên đàng phiêu du
Thân sơ, bật tích mịt mù
Ghét thương, bật dẫu thiên thu xa mờ
Rời ra, như một cơn mơ
Nghê thường gói mộng trôi bờ tử sinh
Nhưng chưa cuối đỉnh tuyết tình
Nên ta nói chuyện với mình, a ha !

Trên chuyến tàu đêm

Tháng 3-2006

Trên chuyến tàu đêm, cao vút lưng trời
Đèn phố xa mờ, bỏ lại sau lưng
Hun hút ngàn sao, nhấp nháy vô chừng
Một cõi mịt mù, về với mệnh mông

Trên chuyến tàu đêm, nói chuyện riêng mình
Vắng ngắt, im lìm, không một âm thanh
Nhìn thấu tâm tư, khắp cùng chơn thể
Khi đến khi đi, độc lộ phiêu hành

Trên chuyến tàu đêm, đi về phương nào
Cõi sóng phiêu bồng, vãn vũ trăng sao
Vũ trụ băng trình, cơ hồ diễm ảo
Một cố sự gì, xin gởi hư hao

Trên chuyến tàu đêm, tất cả xa rồi
Ta bước riêng mình, bóng tiễn đưa chân
Cát bụi vương vương, biết mấy phong trần
Cớ sự thế nào, xin gởi phù vân

Ta đã từng đi, độc hành như thế
Cuộc lữ xưa nay, khép mấy khung thêm
Như đi chuyến này, một chuyến tàu đêm
Nhớ một chuyến này, xin gởi lãng quên !

10 bài – Hiện thực 17

1. *Phù ảnh hư hao*
2. *Bốn chiều lộng gió*
3. *Xây mộng kê thành*
4. *Nhiều khung chưa đóng*
5. *Khứ - Lai đáp khế, thế à*
6. *Trường ca viễn xứ*
7. *Huyền hóa phô bày*
8. *Chứ sống nghe em*
9. *Đôi bờ nhớ thương*
10. *Chưa nghề lối về*

Phù ảnh hư hao !

Tháng 3-2006

Chỉ nghe tiếng nói rồi thôi
Lại nghe tiếng nói thế rồi mờ xa
Cơ chừng mới thoáng đi qua
Mà sao thấm thoát đã tà thán năm
Cá ơi, bắt đầu ly tằm
Chim ơi, bắt đầu dậm băng chưa về
Nhớ khi qua khỏi cơn mê
Mông mênh xin trả bốn bề mênh mông
Nhưng còn, nên hỏi khỏe không
Rồi thôi, lại gởi thả sông trôi bờ
Trông chi, đâu có rằng chờ
Ước chi, đâu có rằng mơ nữa nào
Ngày qua, như giấc chiêm bao
Ngày nay, như giấc mộng đào gió bay
Ngày mai, còn chút mảy may
Tìm trong hoang vắng tỏ bày tình không
Để nghe rét buốt mùa đông
Để nghe tím ngắt gió lồng mùa thu
Để nghe vào hạ ve ru
Sang xuân cũng thế, mặc dù lá hoa
Nhân gian hư ảo kết tòa
Hợp tan còn mắt nhạt nhòa bèo mây
Như vàng dương đỏ về tây
Như hoàng hôn phủ cho đầy trăng sao
Mịt mờ phù ảnh hư hao !

Bốn chiều lộng gió

Tháng 3-2006

Hiu hiu từ gió Bắc

Nhè nhẹ ngọn gió Nam
Tây, còn vương sơn lam
Đông, còn vương biển lộng
Ta ngồi đây, giữa bốn chiều gió động
Đâu có đi, mà hỏi chẳng lần về
Bởi không gian nhiều tầng
Còn giăng mắc nhiều khê
Bởi thời gian nhiều mốc
Còn chập chùng lấm mọng
Thuyền lác lư giữa ba đảo ngược sóng
Buồm lộng căng kéo gió khuất xa bờ
Và trùng dương bốc khói phủ mịt mờ
Hướng không định, địa-hải bàn chao đảo
Tin khí tượng, nâng cấp báo
Nhiệt độ thấp, cố dự phòng
Trục lăn quay, vẫn xoáy vòng
Những bất ngờ, chưa tránh khỏi
Trên màn ảnh chập chờn tranh sáng tối
Mỗi một nơi tùy ứng, chẳng giống nhau
Chẳng biết trước, chẳng biết sau
Gió xoay bốn hướng, biết đâu mà lần
Có chi, sao biết đỡ đần !

Xây mộng kê thành

Tháng 3-2006

Thời gian thấm thoát đi qua
Tháng ngày lần lữa bóng tà đầu non
Ráng chiều đầy nhẹ hoàng hôn
Vàng dương đã tắt cuối cồn đảo xa
Lạc vào một bãi tha ma
Hồn ai tê ti canh gà điếm sương
Đèn khuya phố thị quên đường
Trên cầu vọng nhớ vương vương dưới cầu
La đà mặt nước chìm sâu
Nghiêng nghiêng bóng núi lộn đầu ngó nhau
Tang thương dù có đổi màu
Biển dâu dù có làm nau mấy lần
Thê nào chẳng nhớ thương thân
Xuân Huyền còn để gốc phần qui căn
Dù cho, cá lặn bặt tăm
Chim bay bặt dấu, nhện giăng bặt hình
Tuyết phong còn có băng trinh
Xa mơ còn có ngàn tinh tú cầu
Đêm mơ còn có canh trâu
Ta mơ còn có kê đầu điếm không
Ô hay, cát bụi mây hồng

Kê thành xây mộng kết vòng thiên nhai
Một mai tro cội phương đài
Tur nghi độc chiêu riêng ai !

Nhiều khung chưa đóng

Tháng 3-2006

Nếu một mai có đi về một chuyến
Một chuyến về, cũng phải một chuyến đi
Thử nhìn xem trong đó sẽ được gì
Hay để thăm thêm một lần tan hợp

Nếu một mai, có đi về một chuyến
Tháng năm dài cũng đã lắng chìm sâu
Những xa xưa như nước chảy qua cầu
Cuốn hun hút bênh bồng ra biển cả

Cánh đồng xanh mơn mơn màu lá mạ
Lúa đồng đồng trĩu hạt ngậm sữa non
Và còn kia trái chín ánh mộng vàng
Tùng mùa mới thơm thơm lòng đất mẹ

Núi vọng đòi nghiêng bờ rừng nói khẽ
Quá, đi rồi, khép cánh, gửi thiên thu
Hiện, là đây, từng bước dấu cho dù
Tương, sẽ biến, không bao giờ đứng lại

Lịch là sử, đi và đi mãi mãi
Phiêu là hành nào có nghĩa từ ly
Theo thời gian, khi đến nghĩa là đi
Thì một chuyến, cũng đều như thế cả

Nếu có về thì cũng cây rung lá
Nếu không về thì cũng lá rung cây
Như đất trời còn có gió heo may
Như con người có niềm tây cho thỏa

Rồi tôi tấp vào bụi mờ bôi xóa
Cho cuộc đời thêm những nét rong rêu
Và thầm nghe trong khe khẽ tiếng kêu
Vững tiếc nuôi còn nhiều khung chưa đóng.

Khứ-Lai đáp khẽ, thế à !

Tháng 3-2006

Một mai về lại thăm quê
Đã lâu biết nhớ lối về hay không

Lần mò, dọ dẫm, ngóng trông
Sao đời vật đổi trôi dòng thời gian
Đổi thay cả phố cả làng
Đổi thay rào dậu đến hàng tre xanh
Thành Hoàng lên núi xem thành
Cột Đình xuống biển ngắm vành trăng soi
Sông xưa, nay khác nhiều rồi
Bến xưa, nay khác đến người lại qua
Biết rằng dĩ vãng là xa
Tìm trong dĩ vãng càng xa mịt mù
Như con sóng vỗ điệp trùng
Như con đóm nhỏ đường cùng khuất nhanh
Trăng vàng cũng ánh trăng thanh
Sao đêm cũng ánh mong manh trên ngàn
Tâm tư rưng ý mênh mang
Mùi cơm gạo mới bay ngang thơm lừng
Bước chân dừng lại ngập ngừng
Cõi lòng chùn xuống nửa chừng nghe đau
Thời gian, quả thật qua mau
Ngày mai cũng hết ngày sau có còn
Đường làng đứng đợi cuối thôn
Đèn khuya đứng đợi dấu mòn phố xa
Khứ-Lai đáp khẽ, thế à !

Trường ca viễn xứ !

Tháng 3-2006

Những ngày xưa, mẹ thường hay hỏi
Đến bao giờ, trở lại thăm quê
Những ngày nay, em thường hay nói
Đến bao giờ, thì anh mới về
Thời gian trôi, cứ kéo lê thê
Mây lang thang, cứ dạt bốn bề
Thuyền xa bờ, vỗ sóng đê mê
Không nói trước nhưng dài ra đằng đằng
Tôi ra đi, mẹ tôi chưa tóc trắng
Tôi chưa về, mẹ đã phủ cỏ xanh
Lá rung cây, đã bao lúc xa cành
Thời rung nhịp, đã bao lần cúng kỵ
Nhớ về mẹ, gọi phương trời mộng寐
Nhớ về em, gom một khoảnh mến thương
Xếp vành khô thắm đượm mấy lần sương
Đêm chưa xuống mà nhìn cây ướm lá
Tôi chưa về, quê xưa cũng sỏi đá
Tôi có về, sỏi đá cũng quê xưa
Khi nhớ nhung, như những ánh sao thưa
Khi quên nhớ, cũng sao mờ nhấp nháy

Thuyền ai đưa đây
Bóng nước lung linh
Bên sông xưa không nhòa nhạt bóng hình
Quê làng cũ không phai mờ dấu tích
Để ta nghe những đêm dài cô tịch
Nhìn đêm khuya gõ nhẹ tiếng canh trường
Trông xa vời cho thắm nghĩa nhớ thương
Để hát khúc trường ca người viễn xứ !

Huyền hóa phô bày **(Sinh tồn là giành nhau sống chết !)**

Tháng 3-2006

Những sinh vật xuất hiện, bám trên vành đai địa
Từ loại nhỏ li ti, như con muỗi con mòng
Đến loại lớn như bò, trâu, voi, tê giác tổng ngồng
Đến loài người trắng, đen, nâu, vàng, đủ cả

Mỗi một phút, hiện sinh bao hình hài mới lạ
Mỗi một giây, ẽ nhau hàng loạt, biến mất đi
Cấu xé, tranh giành, đâm đạp, giết chóc, chẳng ra gì
Thế sinh tồn là tranh nhau chết sống

Cùng rượt, bắt, chụp, vồ, kêu la thối bọng
Cùng xé, nhai, mổ, xẻ, dẫy dựa khóc thương
Ngẫu nghiêng đầu, đuôi, da, thịt, máu, xương
Bãi phù sinh bạo tàn hơn phù thế

Thoáng trông qua, không biết bao nhiêu mà kể
Từ loài hạ đẳng cho đến loại thượng thừa
Nhai tươi, nuốt sống, nấu chín, không chừa
Cùng tranh đoạt, cùng giành nhau sống chết

Lại chí chóc mà sinh ra hàng loạt
Lại kêu gào mà dẫy chết hàng lô
Sống thế ư ! Sống như thế, ô ô !
Chết thế ư ! Chết lạnh lùng, man rợ !

Hành tinh xanh, nhìn cho cùng, dễ sợ
Cũng máu xương làm ngập trái đất này
Cũng hình hài vùi tan nát phơi thây
Hỡi huyền hóa phô bày chi nông nổi !

Cứ sống nghe em !

Tháng 3-2006

Cứ sống đi em
Cuộc sống của từng ngày
Dù có nhiều đắng cay
Khi đêm đến, em sẽ quên trong giấc ngủ
Cứ sống đi em
Phong trần đan kết đủ
Mỗi người, có nỗi khổ riêng
Chứ nào, phải một mình em
Khi bóng tối đang lên
Đèn nhà ai nẩy sáng
Nước sông kia, biết bao lần khô cạn
Ghềnh thác kia, biết bao lúc cheo leo
Lại còn dốc còn đèo
Lại còn hang còn hóc
Vây mà còn rơi, lộn nhào, lảng lóc
Vây mà còn đổ, chúi mũi, ngựa nghiêng
Dập vùi xơ xác triền miên
Quay quanh, đảo lộn liên liền chẳng ngưng
Khi yên, là chỉ có chùng
Rồi cơn thịnh nộ bùng bùng nổi lên
Như em, khi nhớ khi quên
Nhờ quên nhờ nhớ mà yên tạm lòng
Dù cho số phận long đong
Bao nhiêu cực khổ đem tròng vào thân
Nhưng nghĩ lại từng phần
Đắng cay là cái tận toan
Cũng đều nhờ em mà có
Hãy nhìn kia, miếng trầu sao ngon trong đó
Cũng nhờ chút vị hương cau
Lại thêm chút vị của vôi
Càng giã, càng nhai, lại càng đậm mùi chí lý
Cứ sống đi em
Đưa suy tưởng vào tận cùng của ý
Cứ sống đi em
Đưa tâm tư vào tận đáy của lòng
Nước còn khi đục khi trong
Em sẽ thấy niềm vui từ đau khổ
Nếu không đất, phân, chăm bón, hoa làm sao nở rộ
Nếu không chua, cay, phiền muộn, làm sao quý nụ cười
Điều tàn mới quý xinh tươi
Khổ đau mới quý tình người nghe em !

Đôi bờ nhớ thương

Tháng 3-2006

Tôi đứng bên này sông
Anh đứng bên kia sông

Cùng nói chuyện dòng sông
Mà cách nhau đôi bờ biên biệt
Nước vẫn chảy miên man thi thiết
Khi lãn tãn, khi nổi trận ba đào
Có những khi, mùa lũ lụt dâng cao
Làm sạt, lở, cho hai bờ toi tả
Tôi dang ra, để tránh mưa tầm tã
Anh thụt lùi, để khỏi đắm mưa tuôn
Khi đã qua cơn thác lũ điên cuồng
Nước rút xuống, cùng trở về, đứng ngó
Cùng nhìn nhau giữa đôi bờ loang lở
Chỗ phù sa, chỗ cát đá bùn lầy
Chỗ xoáy vòng, chỗ trộn lẫn đục ngây
Chỗ nghiêng ngửa, chỗ đập vùi lau lách
Một dòng sông, mà sao nhiều oan nghiệt
Biết bao phen phải lặn lội đưa đò
Hay bắc cầu, nối từng nhịp sao cho
Cầu không gãy, đau thêm cho lòng nước
Như Mỹ Thuận, mấy trăm năm châu chực
Như thuở nào, lại sợ Phá Tam Giang
Lúc nào cũng cách ngăn, cản trở đôi đàng
Muốn thông thương, phải bào mòn trí lực
Vì suối, nguồn lượn lờ uốn khúc
Vì sặc, nứu chằng chịt bao quanh
Nên ngăn che gió mát trong lành
Cùng gian khổ, và chưa trọn tình vui hưởng
Hãy ngược dòng tận nguồn dẫn thượng
Hãy xuôi dòng cuối ngọn ra khơi
Lắng nghe tiếng nói không lời
Vỗ về sông nước đầy vui đôi bờ
Lắng nghe tiếng nói xa mơ
Dòng sông chỉ một, đôi bờ nhớ thương

Chưaghẽn lối về

Tháng 3-2006

Mấy mươi năm, có còn gì không nhĩ !
Ta muốn tìm quá khứ những ngày xưa
Dù phôi pha theo cát bụi gió lùa
Nhưng sót lại chút nhạt nhòa dĩ vãng

Mấy mươi năm mạch hồng tươi khô cạn
Nhưng ẩn tàng những dáng dấp đan thanh
Gió vi vu xào xạc lá khua cành
Vẫn tê tỉ suối nguồn lay gốc cội

Theo đom đóm lập lòe trong bóng tối

Ta lần mò tưới tằm hạt sương khuya
Nhìn thật sâu trong đồ nát chia lìa
Còn sót lại những gì chưa đánh mất

Nét thời gian trôi đi từng cung bậc
Nét không gian cô đọng nốt tình tang
Ta lắng nghe tiếng tích tịch giảng ngang
Còn rung động những âm từ hồi vọng

Động ly tâm, giọt hồng tươi còn nóng
Tĩnh quy tâm, chưa nghẽn lối đi về
Mấy mươi năm vẫn chưa vẹn ước thề
Trơ gốc cội giữa đất trời thăm thẳm.

10 bài – Hiện thực 18

- 1. Cát bước rong chơi*
- 2. Hòa reo vạn hữu*
- 3. Chia sẻ với đời*
- 4. Cúng dường Phật Đản*
- 5. Phù sinh khua sỏi đá*
- 6. Biết sống bình an*
- 7. Đóa hồng mỉm nụ trầm kha*
- 8. Đâu phải là gỗ đá*
- 9. Nụ cười cho nhau*
- 10. Tặng một cành hoa*

Cát bước rong chơi

Tháng 3-2006

Một ngày, rồi sẽ tới
Một ngày, rồi sẽ qua
Đầu non gát chiều tà
Hoàng hôn nghiêng bóng núi

Một ngày, sẽ hết buổi
Một ngày, sẽ đi qua
Đêm đến đợi trăng ngà
Giữa ngàn sao chi chít

Có những đêm đen nghịt
Có những đêm mù mờ
Đứng một cõi trơ vơ
Hư vô lỏng lẻo quá

Kiếp phù du chi tá
Trên phù thế muôn trùng
Chỗ nào là vô cùng

Điểm về, đâu nói thử

Nện một khèo, ứ nự
Giáng một búa, thất kinh
Hư vô treo môngh mêngh
Hỏi làm chi vũ trụ

Nhưng một thân là đủ
Cõi vạn hữu sắc không
Đi muôn cõi bênh bồng
Có cần chi cát bụi

Nắm bắt là mê muội
Buông bỏ là mộng mơ
Chặt đứt hết hai bờ
Đâu không là tánh thể

Mỉm cười reo phù thể
Hãy cất bước rong chơi.

Hòa reo vạn hữu

Tháng 3-2006

Hãy nhắm mắt, thấu tận cùng thăm thẳm
Hãy lặng yên, thấu tận nẻo âm u
Hãy tịch băng, thấu tận chốn mịt mù
Và cho biết, ta ở đâu, lúc đó

Dù thân ta, thật vô cùng bé nhỏ
Nhưng đâu đâu, ta cũng có vô cùng
Đã có từ vô thủy đến vô chung
Sao lại hỏi, ta là ai, còn mất

Vũ trụ vốn hư vô, nhưng ta đây chơn thật
Pháp giới vốn rỗng không, nhưng ta đây chơn hình
Dù nguyên, trung, hòa tử, nhưng ta đây, chơn linh
Từ hư huyền và tự thành muôn thể

Ta có mặt, thì ngại gì phù thể
Ta hiện hữu, thì ngại gì phù sinh
Nếu không ta, thì điểm ảo không mình
Nhưng đã có, nghĩa là ta bất diệt

Vì không biết, nên âu lo, sợ sệt
Vì không thông, nên hoảng hốt, chẳng yên
Khi nhận ra, như thạch trụ ba kiềng
Hòa nhất thể như kim cương bất hoại

An như thế, thì tâm như chói lợi
Nhiên như thế, thì tâm thể diễm hằng
Đường thênh thang, ta cứ bước thong dong
Cứ vui sống, và hòa reo vạn hữu.

Chia sẻ với đời

Tháng 3-2006

Em đã khổ bao nhiêu,
Em có thấy người ta khổ
Em đã đau bao nhiêu
Em có thấy người ta đau
Tay ôm tay, tròn lên gối, bó đầu
Thế thì em, đâu có nào đến nỗi

Em đã cực bao nhiêu
Em có thấy người ta cực
Em đã buồn bao nhiêu
Em có thấy người ta buồn
Mắt lưng tròn, hoen ngấn lệ, trào tuôn
Không muốn khóc, nhưng giọt khô lả chả

Em gian nan, người ta tàn hoa lá
Em rã rời, người ta thở hết ra
Em nhiều khê, người ta thâu ta bà
Cứ nhìn đi, mới biết mình còn đỡ

Em thiếu thôn, người ta giăng bủa nợ
Em nghèo nàn, người ta chẳng dính xu
Hãy nhìn trông những mảnh tối âm u
Em mới thấy chưa tận cùng thân phận

Vốn cuộc đời, là cát đá, bùn nhơ, cặn bản
Nhưng chính ta có thanh cao, thánh thiện gì đâu
Vốn đã mang nghiệp dĩ phải tìm châu
Chứ nếu không, thì làm sao túc trái

Hãy nhận và trả, chứ không nên trốn chạy
Hãy đối và đầu, chứ không nên buông xuôi
Khi đi qua, là khứ tự thoái lui
Hiện và tương sẽ không còn trói buộc

Khi tâm em đã thấp lên ngọn đuốc
Đường mù mờ sẽ biết lối để đi
Một lúc kia sẽ có tiếng thềm thì

Em sẽ thốt, ô, thì ra, thế nhĩ !

Cúng Dường Phật Đản

Mặc Giang * 10-5-06

Ngày Rằm tháng Tư
Ngày Khánh Đản huy hoàng
Mở ra một triện son
Ấn mười phương ba cõi
Ba nẻo trầm luân, chúng sanh đà mòn mỏi
Sáu đường thống khổ, muôn loại thấm niền đau
Tự cung trời Đâu Suất
Khi khê cơ khế lý hợp đầu
Ngài xuất Thánh nhập phàm
Sáng hơn vàng nhật nguyệt
Bảy bước nở hoa, sen vàng diễm tuyệt
Đất trời rung động, lay chuyển mười phương
Hân hoan mừng đón, bậc xuất thế phi thường
Mở cửa huyền vi, trên đường sinh diệt
Thương chúng sinh mê mờ, lạnh băng hơn giá tuyết
Thương muôn loài chìm đắm, than hầm hơn diệm son
Ngài ứng thế pháp trần
Ban cam lộ pháp vương
Khai ba rừng pháp tạng
Ngày Rằm tháng Tư
Ngày Phật Đản Sinh
Hoa chân lý muôn đời luôn tỏa rạng
Đạo nhiệm mầu muôn thuở mãi truyền lưu
Kính lạy Đức Thế Tôn
Thiên như chi đạo sư
Kính lạy Đấng Pháp Vương
Tứ sanh chi từ phụ
Đèn trí tuệ soi khắp cùng phạm vũ
Đức từ bi thấm nhuần khắp muôn phương
Hoằng khai đạo lý chơn thường
Chúng sanh ba cõi, sáu đường đồng quy
Chấp tay bất khả tư nghi
Cúng dường Phật Đản huyền vi nhiệm mầu.

Phù sinh khua sỏi đá

Tháng 8-2006

Đã biết khổ lại lao vào cái khổ
Đã biết đau lại lao vào cái đau
Thế thì sao không bạc hếu mái đầu
Đừng nói chuyện lừa thừa vài cọng trắng

Ngồi một mình lặng yên trong trống vắng
Trông lạnh tanh như một cõi mồ ma
Càng thăm sâu những nghiệt ngã ta bà
Để thử sức bình sinh treo độc mộc

Ngồi một mình trầm tư bên thảo cốc
Nhìn hư vô nhòa nhạt phủ xa mờ
Vãi tan hoang rơi rụng những vàng thơ
Rớt xuống bãi phù sinh khua sỏi đá

Cuộc đời ta, còn gì không chi tá
Góp rong rêu vẽ dấu nét nghệ thường
Biết thế rồi nhưng nặng nặng vấn vương
Ba vạn sáu, ôi vẫn còn ngăn quá

Lúa chín trĩu ngát mầm non lá mạ
Đất khô cần ươm ngọc trở tinh hoa
Bên ngoài kia, đêm xuống lạnh sương sa
Thế lòng ta máu hồng làm sao cạn

Chiều nghiêng ghèn ráng
Mây ngủ lưng trời
Vạn hữu trùng khơi
Còn đó chơi vơi.

Biết sống bình an

Tháng 9-2006

Bồng bênh muôn hướng mây bay
Phát phơ muôn hướng gió xoay đủ chiều
Hết sáng thì lại đến chiều
Hết ngày thì lại xiu xiu về đêm
Nhật lặn, đẩy bóng nguyệt lên
Trăng tàn đẩy nhẹ vầng đông ứng hồng
Núi nghiêng nga ngả ven rừng
Rừng hiu hiu gió lưng chừng đầu non
Giọt mưa nhỏ kéo về sông
Lăn tăn sóng nước để bồng ra khơi
Giọt sương ươm ướt lá cây
Nắng tan biến dạng phủ đầy trời mây
Có đông thì mới có tây
Có nam gọi bắc, lẽ này tự nhiên
Quảng đi cái nghiệt đảo điên
Nảo phiền biến mất, bình yên hiện về
Quảng đi cái nghiệt ê chề

Khô đau nhường chỗ bốn bề an vui
Vành khô đã gắn môi cười
Đừng bi lụy nhé, hỡi người thế nhân !

Đóa hồng mím nụ trầm kha

Tháng 9-2006

Thử cho biết mặt cuộc đời
Thử cho biết mặt đã đời truân chuyên
Đưa tay búng nét hảo huyền
Chim bay dưới nước, cá chuyền trên non
Mai sau, chi nữa mắt còn
Tâm can trui giữa sắt son mấy màu
Dù cho cửa sổ vó câu
Tang bồng phi chí con tàu trần gian
Dấu tình còn đó mệnh mang
Dù cho gai góc dọc ngang nẻo đường
Nỗi niềm còn đó vương vương
Dù cho be bít đo lường lượng phân
Ai đem mây rải phù vân
Ai đem bụi rải phong trần nhân gian
Ai đem trăng vắt trên ngàn
Ai đem gió thổi lan man đất trời
Rì rào sóng vỗ trùng khơi
Bọt bèo xô đẩy nổi trôi phập phồng
Buốt căm, thử mấy mùa đông
Cứng khô, thử mấy hạ nồng chói chan
Đẹp tươi, thử mấy mùa xuân
Rụng rơi, thử mấy lá vàng sang thu
Ô hay, cát bụi mịt mờ
Đóa hồng mím nụ trên bờ trầm kha !

Đâu phải là gỗ đá !

Tháng 9-2006

Sỏi đá gồ ghề trên vạn nẻo
Chông gai lởm chởm khắp đường đi
Sự đời phải thế, có chi
Cuộc đời phải thế, nghĩa gì thế nhân
Đã sinh vào kiếp phong trần
Sống sao cho phải lựa lần mà đi

Có những lúc đứng trên đầu sóng gió
Có những khi chìm ngấm tựa giá băng
Có những khi vàng vạc tựa vàng trắng
Nhưng có lúc bẽ bàng như sao lạc

Khi vui, ngân lên tiếng hát
Khi mừng, vang vọng lời ca
Khi buồn, dáng điệu đưa ma
Khi đau, sầu bi vây bủa

Nhân thế, là bản trường ca muôn thuở
Nhân gian, là bản trường tấu muôn đời
Những đái bơi như sóng vỗ trùng khơi
Những thế thái như bốn chiều lộng gió

Nếu trong mắt, gắn ngọn đèn soi tỏ
Nếu trong tâm, gắn ánh hỏa châu pha
Biết vị kỹ thì phải biết vị tha
Bởi con người có thức tình, đâu phải là gỗ đá !

Nụ cười cho nhau

Tháng 9-2006

Tôi bước đi từng bước phiêu du
Vén chân mây rẽ lối mịt mù
Nghe phong trần xác xơ gió núi
Cuối chân trời mở cửa thiên thu

Tôi bước đi từng bước lang thang
Nhật hoang mơ đem rải lên ngàn
Nghe rong rêu tựa mình ngơ ngác
Khói tro tàn vờn vợn lan man

Tôi bước đi nhạc trời du dương
Hát vi vu trên mọi nẻo đường
Xóa tan đi điêu tàn thương tích
Người với người nói tiếng tình thương

Tôi bước đi lướt sóng trùng khơi
Sóng đẩy xô bèo bọt rã rời
Kiếp phù sinh biến trần than thở
Người thương người cho bớt lệ rơi

Nhân thế khổ đau nhiều
Đừng xéo dầy chi nữa
Hãy bắt nhịp cầu kiều
Trao thân thiện tin yêu

Nhân thế cần tình người
Đừng hơn thua tranh chấp

Hãy cho nhau nụ cười
Và những đóa hoa tươi.

Tặng một cảnh hoa

Tháng 9-2006

Nắng lên cho ấm cuộc đời
Buồn đau thả nhẹ buông lời
Gió reo lung linh khe lá
Ca vang tiếng hát thành lời

Trao nhau thân thiện nụ cười
Truyền đi lan tỏa nơi nơi
Không đâu sâu bi ai oán
Tin yêu chan chứa tình người

Sống sao cho đẹp tâm hồn
Đồng vàng thơm lúa trở bông
Khô người khô mình chi thế
Có nghe giá buốt mùa đông

Cùng nhau cất bước lên đường
Cho nhau cuộc sống thanh lương
Khơi động tình thương mở cửa
Mở lòng từ ái thơm hương

Dan tay tặng một cảnh hoa
Thiên thư kết ngọc xây tòa
Phương đài ngàn sao lấp lánh
Khắp cùng hoàn vũ hoan ca.

10 bài – Hiện thực 19

1. *Gõ cửa vô tình*
2. *Gõ cửa giọt không*
3. *Ngắm nhìn vạn hữu*
4. *Bờ cây khép lá*
5. *Chiếc lá thương thương*
6. *Ánh đạo nhiệm màu*
7. *Đóa hoa vô thường*
8. *Màn ảnh nhỏ ta đi*
9. *Con tạo khác gì tôi*
10. *Biết người biết ta*

Gõ cửa vô tình !

Tháng 9-2006

Phù sinh cát bụi mây hồng
Rong rêu đem vẽ tang bồng mà chi
Đan tâm trang trải tư nghi
Đan tay vá đắp có chi cũng đành
Kìa xem dấu ngọc tinh anh
Đem hong mây trắng trời xanh chơi cùng
Cong tròn ngựa úp nắp vung
Mở ra chấn động điệp trùng hư vô
Kính ngư bó chặt ao hồ
Lòng tong phe phẩy bốn bề biển khơi
Cho hay con tạo lạ đời
Bày trò đày ải con người nhân gian
Lửa nung cho biết đá vàng
Trần ai cho biết tóc tang bụi hồng
Biển sâu sao cạn tâm lòng
Núi cao sao chấn mệnh mang tâm hồn
Vút nhìn quá mấy càn khôn
Muôn ngàn tinh tú chờn vờn phía sau
Vút nhìn quá mấy tinh cầu
Thiên la vạn tượng gói đầu giọt sương
Sá chi một chút đoạn trường
Biển dâu sóng vỗ tang thương gập ghình
Ở hờ gõ cửa vô tình
Nhìn cho thâm thấu, giật mình, ô ô !!!

Gõ cửa giọt không

Tháng 9 - 2006

Ngậm đắng nuốt cay, bào sỏi đá
Cam tâm cam dạ, gọt chông gai
Có chi mà đức mà tài
Không tro cát bụi, cũng dài tang thương
Có lòng, càng vương càng vương
Không lòng, càng nhún càng nhường đãi bồi
Kìa trông, núi gác lưng đồi
Kìa trông, nước chảy sông ngòi biển đông
Kìa trông, mây vắt từng không
Kìa trông, gió chướng thổi dòng trần gian
Khổ đau, mới quý bình an
Đắng cay, mới quý lạc bang phương trời
Mịt mù sóng vỗ trùng khơi
Xác xơ cát bụi, ê đời thế nhân
Trăng treo vàng vọt xa ngân
Sao thưa nhấp nháy lựa lần đêm khuya
Giọt không gõ cửa chia lìa

Cuối đời điếm dộc, ô kìa ai hay
Tàn khô gốc cội trắng tay
Rong rêu phủ lối, gió lay bụi ngàn
Cũng rồi một kiếp trần gian
Cũng xong một kiếp bẽ bàng phù sinh
Sao không tỉnh mộng giật mình
Sống sao cho phải, biết mình biết ta
Lợi danh như thể phù sa
Cửa quyền như thể sương pha đầu cành
Nào em, nào chị, nào anh
Cùng trao thân thiện an lành cho nhau
Bọt bèo bãi biển nương dâu !
Phê phê bạc trắng mái đầu !

Ngắm nhìn vạn hữu

Tháng 11 - 2006

Từ trên chót đỉnh Tu Di
Xuyên qua tận đáy A Tỳ xem sao
Ba ngàn thế giới lao chao
Theo đường chuyển dịch ào ào lặn quay
Nơi này sinh tử loay hoay
Nơi kia chết cứng phơi bày đã lâu
Chỗ này chết sống nhô đầu
Chỗ kia chết chết biển dâu bao giờ
Bồng bênh bào ảnh như mơ
Lênh đênh huyền tượng vật vờ phiêu du
Đã từ vô thủy mịt mù
Trôi về hiện tại lở phù hợp tan
Vô chung, cuối đời ngút ngàn
Trôi bờ sinh diệt bàng hoàng nhấp nhô
Duyên thời khởi động chụp vồ
Không duyên lãng vãng hững hờ quay đi
Trùng trùng vạn hữu li ti
Từ Tu Di đến A Tỳ nhôn nhao
Cành mai đứng đó thuở nào
Vi vu trước gió vẫy chào tháng năm.

Bờ cây khép lá

Tháng 11 - 2006

Tôi cất bước khi bờ cây khép lá
Một kiếp này xin bỏ lại cuộc chơi
Mấy mươi năm như thế cũng nhiều rồi
Chiếc xe cũ đã đến hồi rệu rã

Xin cát bụi trở về với sỏi đá
Xin phong trần trả lại với gió sương
Tôi chỉ mang chút tình thức vương vương
Cùng vụn hữu vào ra trên sáu nẻo

Và rộng khắp đến mười phương ba cõi
Cõi vô thường nung cánh gió phiêu du
Góp phương đài gởi chót đỉnh thiên thư
Cho bức ảnh phù sinh thêm hương sắc

Giã từ nghe, bờ mi xin khép mắt
Đóng khung trời, lưu lại nét yêu thương
Đóng khổ đau, vơi bớt vết đoạn trường
Triều sóng vỗ, bờ lau treo vách gió

Con đường nào bỏ ngõ
Con đường nào chưa qua
Dấu mờ nhòe nhạt sương pha
Ngàn cây xốt lá la đà gió bay
Hiện sinh một thoáng bèo mây
Bờ cây khép lá lung lay bụi đường.

Chiếc lá thương thương

Tháng 11 - 2006

Mùa cây thay lá đong đưa
Lá đi theo gió lá chưa lia cành
Lá còn vương váu trời xanh
Lá rơi bịn rịn ngọn ngành bay bay
Hợp tan, thôi nhé từ nay
Chia tay, thôi nhé nỗi này tình kia
Có nghe một cõi đi về
Lá bay toi tả tứ bề ai hay
Chỉ còn một chiếc lung lay
Cuối cùng cũng rớt mà bay về nguồn
Bỏ cây trơ trọi một mình
Lá tan xác lá, lá còn thương cây
Đợi chờ mùa mới đổi thay
Lá non mơn mớn đơm cây trổ cành
Giỡn chơi mây trắng trời xanh
Một năm mỏng mảnh treo mảnh thời gian
Hết xanh cũng úa cũng vàng
Cũng rơi xác lá cũng tan bụi đường
Nhìn trông chiếc lá thương thương !!!

Ánh Đạo Nhiệm Mầu

Tháng 01 - 2007
*Kỷ niệm Khóa Tu Học Phật Pháp Kỳ 6
Từ 31-12-06 đến 04-01-07 tại Nam Úc*

Mỗi năm chỉ có một lần
Khóa tu học Phật xoay vần mở ra
Tuyên dương chánh pháp Phật Đà
Thầy trò khắp nẻo gần xa tựu về
Nhận chân bờ giác bến mê
Từ lâu lặn hụp trôi bờ tử sinh
Nhận chân giải thoát vô minh
Từ lâu chìm đắm duyên tình khổ đau
Thầy trò diu dắt qua cầu
Vượt sông mê muội ngập đầu trầm luân
Biết tu, tỉnh mộng giặt mình
Quyết theo ánh đạo quang minh dẫn đường
Biết tu, một chữ tỏ tường
Ba rùng giáo lý thông thương cấp kỳ
Không tu, học hiểu chi li
Khác gì thư viện đen sì đã lâu
Cho hay Phật Pháp nhiệm màu
Lông rùa sừng thỏ biết đâu mà tìm
Thấy không, Đức Phật ngồi yên
Vẽ chi mộng寐 giữa miền Tào Khê
Biết tu, đâu chẳng đường về
Chận đầu sinh tử giác mê dứt liền
Chuông ngân màu nhiệm thiêng liêng
Vọng vang ánh đạo mọi miền trần gian.

Đóa Hoa Vô Thường

Tháng 01 - 2007

Vô thường một đóa xinh tươi
Từ trong nhân ảnh nụ cười còn vang
Vô thường lướt bóng thời gian
Từ trong thế giới ba ngàn hiển sinh
Tinh anh một khối nguyên trinh
Xuyên bao hữu thể, bóng hình lại qua
Diễm huyền một khối tinh ba
Thong dong sáu nẻo ta bà dạo chơi
Kể từ vô thi lên ngôi
Vô thường mở cửa lở bồi hợp tan
Vô chung mờ đáy ngút ngàn
Vô thường ẩn hiện mệnh mang chưa thành
Cùng reo vũ trụ vờn quanh
Li ti vật thể treo mảnh thỉnh không

Nụ mai chưa tựa thành bông
Cánh vàng đã gởi điệp trùng hư vô
Mật mù nở đóa tàn khô
Nhị nguyên khép lại đôi bờ rụng rơi
Vô thường còn đó rong chơi
Ngân vang tánh thể ngổ lời hoan ca
Mơ chi một mái quê nhà
Đâu không chấp cánh nở hoa vô thường.

Màn ảnh nhỏ, ta đi !

Tháng 2 – 2007

Màn ảnh nhỏ, đưa ta đi khắp cùng trái đất
Ngồi một nơi, mà thấy cả năm châu, bốn biển hiện về
Đây phồn thịnh nên thơ
Kia rách nát nã nề
Đây dư dả phủ phê
Kia tận cùng lam lũ
Có những nơi, nhàn cư, vô tư lự
Có những nơi, èo uột, bói điều tàn
Mở mắt nhìn, không nổi tiếng than van
Cùng nheo nhóc một vùng soi hiu hắt
Nơi thì vật chất tràn trề, leo thang rẻ đất
Nơi thì đói khát bốc hơi, sỏi đá khô cày
Nơi thì cao ốc, cao tầng ngất ngưỡng vờn mây
Nơi thì vách lá, chòi tranh kêu gào tốc gió
Nghe con tim thì thảm nhỏ nhỏ
Gõ từng cơn rung động tâm tư
Hành tinh xanh phân liệt thể ư
Xéo tang thương nát vảnh châu lục
Tiếng nhân sinh, khảm khúc trường ca ray rức
Tiếng tình người, khảm khúc trường thảm mệnh mang
Vậy mà còn đôi co, tranh chấp, dày xéo, tương tàn
Máu loang lỗ trên những mảnh thân tan nát
Nơi thì hạn hán xơ xác
Nơi thì lũ lụt tràn bờ
Nơi thì cuộc sống đại khờ
Nơi thì dư thừa thác loạn
Nào động đất đập vùi khiếp đảm
Nào cháy rừng bão lửa đốt thiêu
Nào biển động ngất ngưỡng sóng triều
Thiên tai thi nhau tung hoành
Phô bày màn trời chiếu đất
Màn ảnh nhỏ ta đi,
Nữa, hay thôi, bắm “nút”
Tắt cho rồi, và ta nhắm mắt, nhũn như tương

Nhân gian khổ ải không lường
Phù sinh mấy độ, đoạn trường mấy khi
Ngẫm đời chẳng có nghĩa gì
Làm chi nhau được, biết chi thì làm
Ta bà khổ nhẫn sao kham !!!

Con tạo khác gì tôi !

Tháng 3 – 2007

Gần cuối cuộc đời mà không có gì cả
Nhìn chung quanh vẫn trống rỗng mênh mông
Năm đôi bàn tay, không vẫn hoàn không
Thuyền độc mộc, mỗi mái chèo phiêu bạt

Thân tàn tạ theo thời gian xô xác
Lực tiêu ma theo sức đẩy ly tâm
Đầu già nua trở hoa trắng lâm râm
Như cội cây sần sùi phô lão hóa

Mỗi một năm, trải phong trần mấy độ
Mấy mươi năm, dày cát bụi rong rêu
Biển nhấp nhô, bọt sóng đầy phập phều
Đạp xơ xác bờ lau phơi cát trắng

Một ngày qua, cuộc đời thêm rút ngắn
Như chiếc xe cũ kỹ sắt rỉ hoen
Chạy không xong mà lết cũng trông tránh
Càng ì ạch càng rơ mòn rệu rã

Ba vạn sáu có nghĩa gì đâu tá
Như ngàn đời mộng mị thổi phù du
Bặt tăm hơi và trả lại thiên thu
Bóng thời gian mịt mờ reo bụi gió

Và như thế, đời tôi như thế đó
Một nhân sinh phù phiếm giữa phù sinh
Đến và đi, rồi cũng chỉ một mình
Và con tạo khác gì tôi, hư huyền !!!

Biết người, biết ta !

Tháng 3 – 2007

Đeo huyễn hoặc leo lên đồi ảo vọng
Mang hão huyền trèo trên đỉnh phiêu du
Nhật lá vàng tan tác cuối mùa thu
Cuốn gió bay mịt mờ trong cát bụi

Núi kia bảo, ta là núi
Sông kia bảo, ta là sông
Tranh nhau, đoạt thế, tang bồng
Bọt bèo tan nát giữa dòng biển khơi
Vẽ tranh nhân ảnh mà chơi
Kìa trông vãn cầu bao đời đã qua

Đừng nghĩ chôn ta bà
Muốn làm gì thì làm
Đừng nghĩ trong thiên hạ
Ta sống cứ riêng ta

Rừng non, còn có rừng già
Núi non, còn có núi già, phải không
Suối nhỏ, còn có dòng sông
Trường Sơn, còn có Biển Đông rạt rào

Ngồi trên đỉnh dốc cao
Nhìn sâu vào hố thẳm
Khi vắt vảnh lưng đèo
Mới thắm những chơi vơi

Trong đời, dễ biết chi đời
Sống sao cho phải, biết người biết ta.

10 bài – Hiện thực 20

1. *Phù sinh treo ảo ảnh*
2. *Giữa muôn ngàn sinh thể*
3. *Hòa reo cùng vạn hữu*
4. *Chim khuyên cất cánh*
5. *Xin chúc mừng xuân*
6. *Tiếng lặng thinh*
7. *Chận đầu con tạo*
8. *Cát bụi lên ngôi*
9. *Nửa vàng trăng*
10. *Sao khác năm xưa*

Phù sinh treo ảo ảnh !

Tháng 3 – 2007

Thời gian vẫn lù lù lao tới
Thời khắc vẫn từng nhịp đi qua
Tuần tự, hững hờ, lặng lẽ, phôi pha
Và rơi rớt, dính dọc đường gió bụi

Mặt trời xuống, chúc đầu trên đỉnh núi
Hoàng hôn tàn, ngái ngủ bóng chiều hôm
Vạn vật đua nhau, tăng tốc, dập dồn
Thật hối hả, kéo màn đêm khép lại

Tiếng xa đưa gọi hồn reo ếch nhái
Vọng đêm dài tê tỉ réo ếch ương
Vẳng tai nghe tiếng gõ của canh trường
Bình minh dậy, vùng đông dân ửng mộng

Rồi một ngày, lại một ngày, đang đến
Rồi một đêm, lại một đêm, đi qua
Thời gian ơi, có nghe tiếng của ta
Sao im bật giữa đỉnh đồi gió hú

Ta muốn ôm vũ trụ
Vo tròn trong bàn tay
Nắm lại không mây may
Mở toang ra, trống rỗng

Nơi quán trọ, tấm thân ta bé bỏng
Giữa chơi vơi, thuyền độc mộc vô bờ
Và đời ta như trong mộng trong mơ
Vẽ bức tranh diêm phù treo ảo ảnh !!!

Giữa muôn ngàn sinh thể

Tháng 3 – 2007

Tôi bức ép tôi, ôm đầu, khua động não
Rơi ngất nghèo vào hố thẳm tàn khô
Rơi đắng cay vào tận đáy xác xơ
Để biết được tôi làm sao lúc đó

Ném tâm tư vào tuyệt đường, bỏ xó
Thả tâm hồn vào cuối đỉnh, chơi vơi
Lộn lẩn quay theo sóng cuốn trùng khơi
Dập tan tác trên bờ rêu dốc đá

Hư vô lặng nhìn tôi, xa lạ
Vũ trụ lặng nhìn tôi, đứng đưng
Trời đất vẫn mênh mang, vô chừng
Tôi bất động nhìn trống không, huyễn ảo

Bỗng nghe tiếng lao chao bờ thạch thảo
Gió vô tình khua kẽ lá rung cây
Mỗi niềm riêng phủ kín một niềm tây
Tương có tương, mà dung, không có thể

Mỗi một vật dù lậu thô vi tế
Dù tương lân nhưng nhất nhất riêng mình
Và vô cùng giữa tụ tán phù sinh
Dù vũ trụ băng tiêu, ta không mất

Chiều buông xuống, hoàng hôn về giăng mắc
Đàn chim muông vỗ cánh vội bay mau
Tôi lan man rồi cất bước lên tàu
Và phiêu bạt giữa muôn ngàn sinh thể.

Hòa reo cùng vạn hữu

Tháng 3 – 2007

Mỗi sinh vật, tự sống giữa dòng chuyển hóa
Mỗi sinh vi, tự tồn giữa vạn hữu bao la
Chỉ tương duyên, cộng hưởng chút âm ba
Rồi tự quyết trên con đường sinh diệt

Dù trùng trùng, nhưng hình thù cá biệt
Dù hăng sa, nhưng vóc dáng riêng tư
Nếu mất một, không thiếu cũng không dư
Nếu thêm một, không thừa cũng không đủ

Cần chi thấu đến tận cùng vũ trụ
Chỉ nhìn qua trên trái đất này thôi

Là con người, ta chẳng giống mọi người
Là con vật, dù ngàn muôn cũng thế

Nên đi đâu, ta vẫn riêng một vẻ
Dù ở đâu, ta có cái của ta
Dù thả vào trong vũ trụ bao la
Hay nhét vào tò mò trong ngõ tối

Đâu có ngại gì vô cùng thế giới
Ta vẫn là ta, một thể riêng mình
Và làm sao mang được nét nguyên trinh
Để dạo khắp, hòa reo cùng vạn hữu.

Chim khuyên cất cánh

Tháng 3 – 2007

Em hãy dẫu nỗi niềm không thể nói
Chôn thật sâu tận hố thẳm tâm hồn
Gỡ lạnh lùng trên cung bậc héo hon
Nghe âm điệu bản trường ca nhân thế

Em hãy vớt mảnh bọt bèo cửa bể
Và nhìn trông khi bọt nước vỡ tan
Và nhìn xa giữa sóng bạc mênh mang
Vẫn toi tấp âm ì thi nhau đẩy

Em hãy đứng đồi cao nghe gió núi
Có khác gì lạnh lẽo thổi giá băng
Đêm không trăng tìm đâu bóng chị hằng
Còn đâu nữa trăng vàng bên bờ suối

Em cứ nhỏ giọt thì thầm lệ tủi
Rơi tận cùng ngõ ngách nẻo thương đau
Em sẽ nghe niềm tê tử biển dâu
Mùi muối mặn chan đời xua thống khổ

Nghe không em, hỡi người em bé nhỏ
Em lang thang đã từ độ luân hồi
Dù ra sao cũng chỉ mình em thôi
Nào có nghĩa vài bề bàng phù ảnh

Vành chim khuyên sẽ đưa em cất cánh
Lượn khung trời hòa lên tiếng hát ca
Em sẽ thương bóng dáng những ngày qua
Và sẽ nhớ những gì chưa đánh mất.

Xin chúc mừng xuân

Tháng 02 – 2007

Xuân chúc cho anh, cuộc sống an lành
Xuân chúc cho em, cuộc sống tươi xanh
Xin chúc hân hoan, vui cười gió nắng
Hoa nở trên cây, chim hót trên cành

Xin chúc mừng xuân, tươi thắm môi cười
Xin chúc mừng xuân, một cánh hoa tươi
Bốn mùa tương sinh, là hoa là lá
Xuân đến mừng xuân, người chúc cho người

Xuân hời là xuân, đến với mọi người
Mỗi năm một lần, xuân đến xuân đi
Xuân sắc, xuân hương, xuân nồng, xuân thắm
Xuân vẫn còn xuân, đừng nói năng gì

Em chính là xuân, môi gấn hoa cười
Anh chính là xuân, đi khắp nơi nơi
Thăng tiến muôn phương, chỉnh trang mùa mới
Sức sống bừng sinh, xây đắp cuộc đời

Xuân cho dù chưa đến
Xuân cũng chẳng đi qua
Xuân chan hòa nhân thế
Xuân tươi thắm mọi nhà

Ai không chúc mừng xuân
Nụ hoa cười đây đó
Ai không chúc mừng xuân
Nụ hoa gấn mai vàng.

Tiếng lặng thinh

Tháng 3 – 2007

Cội già khơi động lõi thân cây
Rúng rẩy cành non đỡ nhánh gầy
Gởi chút tàn hơi lan nhựa sống
Chạy từ gốc rễ lá bay bay

Suối khô, ngưng đọng mạch từ lâu
Chợt khởi âm ba bắt nhịp đầu
Mạch nước cựa mình lay sóng nước
Nào hay dòng suối có khô đâu

Đàn không lên tiếng tưởng không đàn
Không tiếng nhưng đàn tự tiếng vang
Cô tịch cơ chừng không tiếng gảy
Không âm nhưng tiếng vẫn tơ đàn

Khởi động lên rồi tiếng lặng thinh
Ngàn xưa chiếc bóng gợn theo hình
Ngàn sau dấu tích còn lưu lại
Khi đã nghe rồi tiếng lặng thinh.

Chận đầu con tạo

Tháng 3 – 2007

Cõi trần gian hờ hững
Chôn nhân gian lững lờ
Nhìn trông con cóc khô
Thập thò trêu khi mốc
Ta nhắm mắt nằm nghe niềm cô độc
Thức đêm dài tỉnh mộng gọi đêm sâu
Ngắm hư vô mờ ảo gỡ tinh cầu
Rờ ảnh tượng phù sinh trôi huyễn hóa
Rút trục xoắn để chận đầu con tạo
Ngưng con quay để tắt máy huyền cơ
Thử ra sao mà vẫn vũ mịt mờ
Đày vạn hữu trầm luân từ vô thi
Chỉ một kiếp biết bao nhiêu khổ lụy
Đến muôn đời đày ải thử sao ra
Hết ùa nhau đi đến bãi tha ma
Lại ùa nhau chúi đầu mà lộ diện
Dùng mạng sống đóng những phim bí hiểm
Dùng cuộc đời dựng những truyện trầm kha
Cho xác xơ tan tác cõi ta bà
Cứ đứng đưng, ngông cuồng quay tít mãi

Hãy chận đầu con tạo
Hãy tắt máy huyền cơ
Nhanh lên đi và xuất hiện bây giờ
Đừng ần mặt mà đọa đày nhân thế.

Cát bụi lên ngôi

Tháng 3 – 2007

Hai tay ôm lấy tầng không
Tâm tư gởi chốn mênh mông chưa về
Leo đồi, mới thắm sơn khê
Xuống sông, mới thắm bốn bề biển khơi
Trường đời mấy nẻo chơi vơi
Dương gian mây chốn rã rời hồn đau
Hèn chi tan tác bờ lau
Hèn chi xơ xác biển dâu bể bàng
Chưa qua đến cửa Đèo Ngang
Mà nghe nền cũ điêu tàn tịch dương
Chưa dừng bên bến Hiền Lương
Mà nghe tiếng quốc kêu sương đêm trường
Trăng mờ ngả bóng Sông Thương
Sao mờ nhấp nháy Sông Thương Sông Cầu
Lưa thưa mấy giọt mưa ngâu
Đeo trên đỉnh trắng bạc đầu gió bay
Vành khô ươn ướt cay cay
Vách rêu âm ẩm cho dày phong sương
Ngày chưa lên nắng tỏ tường
Đêm dài phủ xuống thê lương nữa rồi
Mịt mờ cát bụi lên ngôi.

Nửa Vàng Trắng

Đêm 06-06-07

Đời tôi mang nửa vàng trắng
Để tôi sánh bước diễm Hằng rong chơi
Đã mang từ thuở chào đời
Như hình với bóng, không rời phút giây
Nửa vàng son thắm đong đầy
Nửa vàng áp ủ niềm tây ửng hồng
Đêm trắng dạo gót bờ sông
Chị Hằng giỡn sóng bênh bồng ra khơi
Vi vu gió gọi không lời
Nao nao nước chảy buông lơ giữa dòng
Sông dài biển rộng nhớ trông
Núi cao rừng thẳm chờ mong trăng về
Nước lên vỗ nhịp ven đê

Nước ròng hồi vọng ước thề mai sau
Dừng chân đôi ngã bên cầu
Chị Hằng tiếc nuối, canh thâu chưa tàn
Nửa vầng chị giữ trên ngàn
Nửa vầng tôi giữ trên đàng tôi đi
Nét son mím nụ thâm thì
Nguyên trinh dấu ngọc diệu kỳ ai hay !!!

Sao khác năm xưa

Tháng 4 – 2007

*Viết trên chuyến bay dự hội,
nhưng tới nay 09-6-07 mới đánh máy,
cảm nghĩ không khí Đại Hội Kỳ 3
của GHHN Úc Châu (11,12,13-4-2007)*

Hỏi, năm này sao khác năm xưa
Bóng thời gian chuyển biến chưa vừa
Sỏi đá, bào mòn phơi bụi gió
Đất trời, còn đổi nắng thay mưa

Hỏi, năm này sao khác năm xưa
Có lạ không, hỏi thế, dư thừa
Mỗi phút giây, trùng trùng biến động
Cây lá còn ru gió đong đưa

Hỏi, năm này sao khác năm xưa
Mỗi một năm còn có bốn mùa
Tháng ngày qua, trăng tròn trăng khuyết
Thức đêm dài, góp nhặt sao thưa

Sống năm này, ta nhớ năm xưa
Những ngày qua, trở lại, năm mơ
Những ngày mai, xa vời, chưa đến
Ta riêng ta, nào khác bao giờ

Ta đứng lại bên bờ
Nhìn dòng sông nước chảy
Nước bênh bồng trôi nổi
Giọt nước nào, từ thuở ban sơ !

Ta nhìn lại hôm nay
Chiều tàn trôi bóng xế
Đua nhau về dĩ vãng
Hỏi năm nào, là lúc năm xưa !!!